

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
Μεταμόρφωση
Αριθμός Άδειας
154

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Αριθμός Φύλλου 39 – Τρίμηνη Έκδοση της Ένωσης Αποφοίτων της Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου

ISSN 1790-9864 Δεκέμβριος 2016 – Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2017

Τ.Θ. 52057 – Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 14401

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 2016 Μ.Χ.

«Η Γέννησή σου, Χριστέ, ό Θεός ήμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως...».

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ, ΑΞΙΟΥΠΟΛΕΩΣ & ΠΟΛΥΚΑΣΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Φθάσαμε καί πάλι στήν έορτή τῶν Χριστουγέννων. Ή, ἂν θέλετε, μέσα στήν ἀλληλεγγυότητα θεανθρωπίνων καί ἀνθρωπίνων, αἰώνιων καί προσωρινῶν, μᾶς ἔφθασαν ὄσονούπω τά Χριστούγεννα. Ή έορτια ἐκκλησιαστική βιωματική ἀνάμνηση τοῦ σωτηριώδους ὑπέρ ήμῶν μυστηρίου τῆς Γέννησης τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε τέλειος ἀνθρωπός, Υἱός τῆς Παρθένου. Όπως τό θέλησε ὁ Πατέρας καί ὁ ἔδιος ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. Γιὰ χάρη μας.

Αὐτή ἡ γιορτή εἶναι μιά ἐκκλησιαστική γιορτή, μιά γιορτή τῶν παιδιῶν τῆς Έκκλησίας. Μιά γιορτή τῆς βαπτισμένης καί μυρωμένης Ρωμιοσύνης. Μιά γιορτή πού κάποτε ἔδινε στά μικρά παιδιά περίσσια χαρά, ἀσύνειδη ἔστω, κι ὅμως μέ μιάν πληρότητα ἐνθουσιώδη. Σήμερα μᾶς ἀπέμεινε ἡ γλυκιά μνημοσύνη τῆς σέ ὅλους ἐμᾶς πού τήν ξαναθυμόμαστε συνταιριασμένη μέ τήν χαμένην παιδικότητα καί ἀποζητοῦμε στίς ἐκκλησιαστικές γιορτές τήν θαλπωρή της.

Όμως, φέτος τά Χριστούγεννα εἶναι πολύ «παγερά»...

Ο Χριστός στά 2016 ψάχνει στίς πόλεις καί στά χωριά νά βρεῖ τόπον (ναί, τόπον)... ποῦ νά γεννηθεῖ. Νά βρεῖ καρδιές λατρείας, γιά νά ἀνακλιθεῖ. Νά βρεῖ σπάργανα καλοσύνης, νά τυλιχθεῖ. Νά βρεῖ κάποιους πιστούς πού μέ ἀπλότητα νά κοιτάζουν καί πρός τά πάνω, πρός τόν οὐρανό (δηλαδή πρός τόν Θεό δλόψυχα) ἐπαναλαμβάνοντας τήν δοξολογία τῶν ἀγγέλων.

Όπως τότε, ἔτσι καὶ σήμερα, μᾶλλον δέν ύπάρχει χῶρος στό δικό μας «κατάλυμα». Καθώς γίνεται μιά νέα ἔκδοση οἰκονομικῆς ἀπογραφῆς, διακατεχόμαστε ἀπό τήν ψυχολογία τοῦ συνωστισμοῦ, τῆς ἀνησυχίας, τῆς ἀβεβαιότητας, τῆς ἀγωνίας, τῆς παγωνιᾶς τῶν αἰσθημάτων, τῆς ἀμηχανίας.

Δέν βρίσκεται «τόπος» στίς καρδιές. Μᾶς ταράζει ἡ διαταγὴ ὅχι τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀλλά τοῦ οἰκονομικοῦ γονατίσματος. Αὐτός εἶναι ὁ καημός μας. Χάνουμε τά ἐγκόσμια στηρίγματα, κάθε ἔννοια βόλεψης. Καὶ ἀπό τήν ἰδιοκτησία δυστυχῶς κρεμούσαμε ὅλοι μας λίγο ἢ πολὺ τήν ἐπίγεια... καὶ κάθε προτεραιότητα... «σωτηρίας». Χάνουμε τόν ἐγκόσμιο «παράδεισό» μας. Ὁλες μας οἱ ἐλπίδες εἶναι στὸν ἄερα. Πῶς νά πορευθοῦμε; Ἀπό ποῦ νά πιαστοῦμε;

Λοιπόν; Πῶς; Ποῦ; Σὲ «ποιά καρδιά» νά περισσέψει χῶρος γιά τὸν Χριστό;

Δέν ύπάρχει τόπος στό δικό μας «κατάλυμα». Ἐς βρεῖ μόνος Του μέρος νά γεννηθεῖ, νά ἀνακλιθεῖ κάπου παραδίπλα, σὲ κάποια σπηλιά, σὲ κάποια φάτνη... Σὲ κρυπτοχριστιανούς τῆς Τουρκίας; Στήν Ἀπω Ανατολή; Στή Λατινική Ἀμερική; Ὁπου βρεῖ. Θεάνθρωπος εἶναι... Ἐτσι φαίνεται νά λέμε.

Χωρίς δουλειά, σύνταξη καὶ ἀσφάλεια (χωρίς σιγουριά στό χέρι), δέν χολοσκάμε γιά τό «εἶναι», γιά τήν ὑπαρξή μας, γιά τόν ἀληθινό, τόν αἰώνιο σκοπό τῆς ζωῆς.

Μήπως πήραμε τήν ζωή μας λάθος; Ἐς ἀκούσουμε κάποια παλαιά-παλαιά ώσει «Κάλαντα», μήπως καὶ ἀπορρίψουμε τήν μοιρολατρία:

«Σέ Σένα πού ἥσουν μικρό νήπιο μέσα σέ μιά φάτνη, ὁ οὐρανός ὁδήγησε τήν πρώτη προσφορά ἀπό τά Ἐθνη· μέ ἓνα ἀστέρι προσκάλεσε τούς Σοφούς τῆς ἀνατολῆς. Κι ἐκεῖνοι ἀπόρησαν, ὅταν δέν εἶδαν νά ἔχεις σημάδια βασιλικά, σκῆπτρα καὶ θρόνους, ἀλλά τήν πιό τελευταία φτώχεια. Υπάρχει μεγαλύτερη ταπείνωση ἀπό τά σπάργανα τοῦ μωροῦ καὶ περισσότερος εὐτελισμός ἀπό μιὰ σπηλιά; Μέσα ἀπό αὐτά ἔλαμψε ὁ πλοῦτος τῆς θεότητάς σου. Δόξα νά ἔχεις, Κύριε μας» (Υπακοή, μετά τήν τρίτη ὡδή τοῦ Ὄρθρου τῶν Χριστονυγέννων).

Ο αἰώνιος καὶ ἄπειρος Θεός δέν γύρεψε ἰδιοκτησίες καὶ μεγαλεῖα γιά νά μᾶς σώσει. Ἡρθε πολὺ ταπεινά, γιά νά ἐνώσει τήν θεότητά Του μέ τήν ἀνθρωπότητα/ἀνθρω-

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Τατοῖου 121, Μεταμόρφωση Αττικής,
Τ.Κ. 14452
Fax: 210 28 19 550
e-mail: mkal8645@gmail.com
www.eesk.gr
TAX. ΘΥΡ.: 52057, T.K. 14410
Συνδρομές – Δωρεές: ETE 151/296112-14

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ἐνωση Αποφοίτων Εκκλ. Σχ. Κορίνθου

ΕΚΔΟΤΗΣ – ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Μιχάλης Καλλαράς, τηλ.: 6944 24 30 41

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
Ραλλού Ρουχωτά – Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

Αριθμός φύλλου 39
Δεκέμβριος 2016 – Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2017

*Το Δ.Σ. εύχεται σ' εσάς
και στις οικογένειές σας*

*Καλά Χριστούγεννα
και Ευτυχές
το Νέο Έτος*

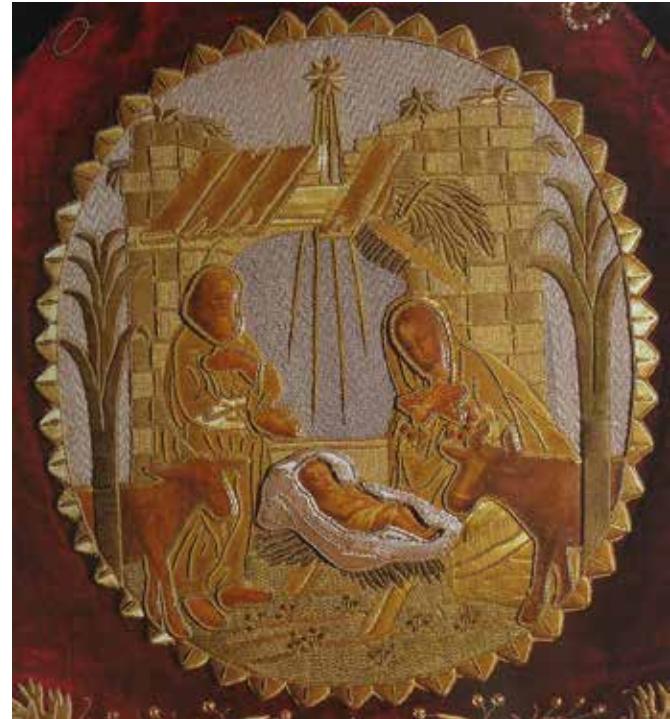

πινότητά μας, ώς θεανθρωπότητα πλέον στό πρόσωπό Του. Καὶ μᾶς ἀποκάλυψε στό πρόσωπό Του τό μυστήριο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Μᾶς φανέρωσε τόν Τριαδικό Θεό πρός τόν ὄποιο ἔπρεπε νά ζούμε. Καὶ γι' αὐτό ἐνανθρώπησε ὥστε νά μᾶς «πληρώσει» μέ τή ζωοποιό Τριαδική Χάρη Του, γενόμενος ὁ Ἰδιος ἡ Υποστατική ὁδός καὶ ἀλήθεια καὶ ζωὴ. «...ἐν τῇ Θείᾳ Τριάδι,... ἐκάστη Υπόστασις εἶναι ὀλοτελῶς ἀνοικτή πρός τάς ἄλλας. Ἐκεῖ ἡ κενωτική ἀγάπη εἶναι ὡς θεμελιώδης χαρακτήρ τῆς Θείας Ζωῆς, ἔνεκα τῆς ὅποιας ἡ ἐνότητης τῆς Τριάδος εἶναι ἀπολύτως τελεία. Τοῦτο ἐκφράζεται ἐν τῇ θεολογίᾳ διά τοῦ ὄρου περιχώρησις» (Άρχιμ. Σωφρονίου, Όψόμεθα τόν Θεόν καθώς ἔστι, 21993, σ. 341). Η ὑπαρξή μας εἶναι ἀπόλυτα δῶρο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ὑπαρκτικότητά μας, ὁ τρόπος τῆς ὑπαρξής μας, αὐτό πού λέμε ζωντάνια-ζωὴ, δέν μπορεῖ νά υφίσταται ἐρήμην τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Αὐτό μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Κύριος μέ τήν κενωτική Του σάρκωση, μέ τά Χριστούγεννα καὶ ὅλη τή θεία οἰκονομία Του γιά νά σωθοῦμε, νά σταθοῦμε «σῶοι» μέ Αὐτόν καὶ ἐν Αὐτῷ καὶ πρός Αὐτόν.

Αὐτήν τήν ὑποστατική προοπτική μας καθαιρών καὶ σώζων, ἔγινε ὁ Ἰδιος καὶ παρέμεινε πάμφωτωχος. Μᾶς ἔδειξε ὅτι ἡ ἀξία μας δέν βρίσκεται στήν ιδιοκτησία, ἀλλά στήν θεόκτιστη καὶ θεόσωστη ὀντότητά μας. Ὁχι ὅτι δέν χρειάζονται ώς ἐργαλεῖο οἱ στοιχειώδεις οἰκονομίες (δέν θά τά ἀναλύσω, τώρα· δέν θά ἔξηγήσω τίς εὐθύνες). Θέλω δύμας νά τονίσω ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δέν βρίσκεται στήν ιδιοκτησία, στό «ἔχειν», ἀλλά στό «εἶναι», καὶ μάλιστα στό ἐν Χριστῷ εἶναι! Ή «ούσια» τοῦ ἀνθρώπου δέν βρίσκεται στήν τοέπη, ἀλλά στήν καρδιά! (Κι ἀκόμη βαθύτερα) ἡ ἀληθινότητά μας εἶναι ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός!

Τό μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ σ' ἐμᾶς (μεγαλύτερο κι ἀπό τήν δημιουργία τοῦ κόσμου) εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ. Ὁ Χριστός ἔγινε ὁ Ἰδιος δωρητής καὶ δωρεά σ' ἐμᾶς. «Ο προσφέρων καὶ προσφερόμενος καὶ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος» λέμε στήν προσευχή τοῦ Χερουβικοῦ Υμνου. Εἶναι Ἐκεῖνος πού προσφέρει τόν Εαυτόν Του στήν ἀνθρώπινη διάσταση, καὶ δέχεται τήν θυσία σάν Θεός, καὶ διαμοιράζει τό σῶμα καὶ τό αἷμά Του, καὶ δίνει τήν θεϊκή Χάρη καὶ εὐλογία Του. Αὐτό (στή γλώσσα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων) λέγεται θεϊκή οἰκονομία, θεϊκή μέριμνα καὶ φροντίδα γιά ὅλο τόν κόσμο.

Δέν χρειάζεται νά κάνουμε ἄλματα. Ἔγινε ὁ Ἰδιος ὁ Θεός ὅμοιος μ' ἐμᾶς, παραμένοντας Θεός. Θεός καὶ ἀνθρωπός, ἀνθρωπός καὶ Θεός, ὁ Χριστός μας. Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο ΔΩΡΟ πού ἔχουμε νά προσφέρουμε ὁ ἔνας στόν ἄλλον. Οἱ γονεῖς στά παιδιά, τά παιδιά στούς γονεῖς καὶ τούς παππούδες, οἱ δάσκαλοι στούς μαθητές, οἱ κοινωνικοί καὶ πολιτιστικοί φορεῖς στό κοινωνικό σύνολο, οἱ φίλοι στούς φίλους. Χωρίς μεγαλοστομίες καὶ τυπολατρείες.

Σκήτη Προφήτη Ηλία Μονής Παντοκράτορος Αγ. Όρους: κεντητό ωμοφόριο με παράσταση Γέννησης στην πλάτη.

“Οταν καταλάβουμε ὅτι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι τό ΔΩΡΟ μας, θά Τόν θυμόμαστε συνεχῶς, θά Τόν ἀναπνέουμε συνεχῶς, κι αὐτό πολύ ἀπλά θά γίνει ἔνα φυσικό ἄρωμα τῆς παρουσίας Του. Χωρίς ταμπέλες.

Μέ μιάν τέτοια ὀλοτελή ἀπολυτότητα, θά δοῦμε ἡ θάξαναδοῦμε τήν ἐκκλησιαστικότητα ώς συμμετοχικότητα καὶ μέσα ἀπό τή μυστηριακή μέθεξη τῆς παρουσίας/κοινωνίας τοῦ Κυρίου μας θά ζήσουμε τό πρός Χριστόν εἶναι, τό σύν Χριστῷ εἶναι, τό ἐν Χριστῷ εἶναι. Τά Χριστούγεννα ώς δῶρο δικό Του πρός ἐμᾶς, καὶ τήν δική μας ἐκκλησιαστική ἐμβίωση τῶν Χριστουγέννων ώς δῶρο δικό μας πρός Έκεῖνον.

Καλήν ἀρχή. Ἄς ἀνοίξουμε τόπο νά γεννηθεῖ, νά σπαργανωθεῖ, νά ἀνακλιθεῖ ὁ Χριστός στήν δική μας φάτνη, στήν δική μας καρδιά, στό δικό μας σπίτι.

Εἶναι μιά εύχη πού τήν χαρίζω όλοκάρδια σέ κάθε ὁμογάλακτο ἀδελφό πανοικεί, ὅπως καὶ τήν προσμένω ἀμοιβαῖα ἀπό ὅλους. Γιά τό δικό μας ἐποφειλόμενο «παρών» στήν κοινωνούμενη ταλαιπωρία τοῦ κόσμου μας, πού θά συνεχίζει νά ταλαιπωρεῖται όριακά ὡσπου νά «θεανθρωπισθεῖ» ἐν Χάριτι μετέχοντας ἐκκλησιαστικά στή σωτήρια θεανθρωπότητα τοῦ Κυρίου μας. ☺

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Το Δ.Σ. της «Ένωσης Αποφοίτων Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου»

A. ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΙ ΟΤΙ:

Το Σάββατο 4 Φεβρουαρίου 2017 θα γίνει η ετήσια συνάντηση των αποφοίτων στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Πειραιώς για την τέλεση της καθιερωμένης Θείας Λειτουργίας και του μνημοσύνου των αποβιωσάντων καθηγητών και μαθητών της Σχολής και για την κοπή της πίτας.

B. ΚΑΛΕΙ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ (Άρθρ. 17, 20) τα μέλη της Ένωσης σε τακτική εκλογο-απολογιστική Γενική Συνέλευση μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας στην αίθουσα εκδηλώσεων του ναού, στις 11 π.μ.

Θέματα ημερήσιας διάταξης:

- Λογοδοσία απερχόμενου Δ.Σ.
- Ανάγνωση και έγκριση του Απολογισμού και Ισολογισμού οικ. Έτους 2016.
- Ανάγνωση της Έκθεσης της Ε.Ε.
- Έγκριση της οικονομικής Διαχείρισης του οικ. Έτους 2016 και απαλλαγή του Δ.Σ. από κάθε ευθύνη.
- Ψήφιση του Προϋπολογισμού Εσόδων και Εξόδων οικ. Έτους 2017.
- Εκλογή Εφορευτικής Επιτροπής.
- Ανακοίνωση του ψηφοδελτίου.
- Ψηφοφορία για την εκλογή νέου Δ.Σ. και Ε.Ε.

Γ. ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΙ ΟΤΙ:

Αν η Συνέλευση δεν έχει απαρτία, θα επαναληφθεί έπειτα από δεκαπέντε (15) ημέρες στον ίδιο τόπο, την ίδια ώρα και με τα ίδια θέματα, με τα μέλη που θα είναι παρόντα.

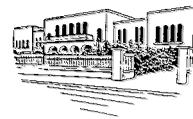
Δικαιώμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι έχουν όλα τα τακτικά και ταμειακώς εντάξει μέλη.

Η αίτηση υποψηφιότητας πρέπει να υποβληθεί τριάντα (30) ημέρες πριν από τις εκλογές.

Για το Δ.Σ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΘ. ΨΥΧΟΠΙΟΣ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΜΙΧ. ΜΑΡΙΝΟΣ

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΙΤΑΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Ηκαθιερωμένη ετήσια συνάντησή μας για την κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας και αυτή τη φορά θα πραγματοποιηθεί στις 4 Φεβρουαρίου, ημέρα Σάββατο, στον φιλόξενο Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Πειραιώς.

Εκεί θα τελεστεί η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία και θα ψάλει χορός συμμαθητών μας υπό τη διεύθυνση του κ. Παπαζαρή Αθανασίου (Πρόεδρος του Πανελλήνιου Συνδέσμου Ιεροψαλτών «Ρωμανός ο Μελωδός» και «Ιωάννης ο Δαμασκηνός»). Θα ακολουθήσει το μνημόσυνο των εις Κύριον εκδημησάντων αδελφών μας.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, θα ακολουθήσει δεξιώση στην αίθουσα εκδηλώσεων του Ναού, η κοπή της πρωτοχρονιάτικης αγιοβασιλόπιτας (θα προσφερθεί καφές ή τσάι και, στο τέλος της εκδήλωσης, γεύμα, ευγενική προσφορά της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς). Πριν από το γεύμα, θα συγκληθεί η Γενική Συνέλευση. Εκεί θα εγκριθούν τα πεπραγμένα του απερχόμενου Δ.Σ. και ο Προϋπολογισμός και ο Απολογισμός. Θα εκλεγεί η εφορευτική επιτροπή που θα αναλάβει το βάρος της ομαλής διεξαγωγής των αρχαιρεσιών για την ανάδειξη του νέου Δ.Σ. της Ένωσής μας.

Η προσέλευση όλων κρίνεται αναγκαία και για την ανανέωση των δεσμών φιλίας και αδελφικής αγάπης μεταξύ μας αλλά και για την ανάδειξη των ικανότερων και καταλληλότερων εκπροσώπων μας και την ισχυροποίηση και τη μακροημέρευση της Ένωσης. Αυτό εγγυάται η μεγάλη μας συμμετοχή στις εκλογές.

Για όσους διαμένουν στην Κορινθία ή στην Αργολίδα, η Ένωση σας προσφέρει μετακίνηση δωρεάν με ενοικιασμένο εικδρομικό λεωφορείο (πούλμαν) που θα ξεκινήσει από την Κόρινθο στις 7.00 π.μ.

Όσοι λοιπόν επιθυμούν να συμμετάσχετε στη συνάντη-

Φωτογραφίες από παλαιότερες εκδηλώσεις μας.

ση θα πρέπει να το δηλώσετε στον Γραμματέα της Ένωσης, κ. Μιχάλη Μαρινό, στο τηλ. 6944581583, μέχρι και την 31 Ιανουαρίου 2017. ☺

Η ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Είναι φυσικό να αποτελεί ευχή όλων μας η μακροημέρευση και η προκοπή της Ένωσής μας. Για να επιτευχθεί όμως αυτή, πρέπει όλοι να συμβάλουμε θετικά με τη συμμετοχή μας στις εκλογές και την ανάδειξη ενός νέου Δ.Σ., ανανεωμένου, με μέλη που έχουν την επιθυμία και την όρεξη να δουλέψουν με συνέπεια και παραγωγικά. Είναι φανερή ήδη η κόπωση αρκετών μελών του απερχόμενου Δ.Σ., που εργάστηκαν επί πολλά χρόνια και πρόσφεραν πολλά. Γ' αυτό κρίνεται απαραίτητη η ανανέωση πλέον.

Χρειαζόμαστε πολλές υποψηφιότητες για να έχουμε

τη δυνατότητα να εκλέξουμε τους καταλληλότερους, αυτούς που έχουν νέες ιδέες, τόλμη, φαντασία και όραμα.

Όσοι λοιπόν ενδιαφέρεστε σπεύσατε να υποβάλετε αίτηση υποψηφιότητας μέσα στα χρονικά περιθώρια που ορίζει το Καταστατικό μας (30 ημέρες πριν από την ημερομηνία των εκλογών ήτοι έως τις 4 Ιανουαρίου 2017) για την κατάρτιση του νέου ψηφοδελτίου και την αποστολή του προς όλους τους ενδιαφερόμενους.

Η αίτηση πρέπει να είναι γραπτή και να αποσταλεί στα Γραφεία της Ένωσης (ΤΑΧ. ΘΥΡ. 52057, Μεταμόρφωση Αττικής, τ.τ. 14401, ή στο Fax 2102819550). ☺

ΨΗΦΙΣΤΕ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Αγαπητοί συμμαθητές-μέλη
της Ένωσής μας,

Το Καταστατικό μάς δίνει τη δυνατότητα να ψηφίσουμε από απόσταση.

Μην το παραμελήσετε.

Μπορείτε να στείλετε το ψηφοδέλτιό σας με επιστολή εσωκλείοντάς το σε λευκό φάκελο χωρίς ενδείξεις.

Στον φάκελο της επιστολής γράφετε τα στοιχεία σας.

Ο εσώκλειστος όμως φάκελος θα είναι λευκός.

Συμβουλευτείτε για τις λεπτομέρειες το άρθρο 20,5 του Καταστατικού, που δημοσιεύεται στην προτελευταία σελίδα της εφημερίδας μας.

Πώς θα φθάσετε στον Ιερό Ναό του Αγ. Νικολάου

Με τον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο Αθηνών-Πειραιώς (ΗΣΑΠ) κατεβαίνετε στο τέρμα (λιμάνι Πειραιά).

Με τα λεωφορεία του ΟΑΣΑ που έχουν τέρμα το λιμάνι του Πειραιά.

Αν έλθετε με Ι.Χ., μπορείτε να παρκάρετε στο πάρκινγκ της Εκκλησίας ή σε παρακείμενους δρόμους. ☺

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Ένωσις Αποφοίτων Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου
Τ.Θ. 52057, Τ.Κ. 14 410, Μεταμόρφωση

Οκτωβρίου 2016

Προς την Α. Σεβασμιότητα,
τον Μητροπολίτην Κορίνθου,
κ. Διονύσιον

Σεβασμιώτατε,

Επ' ευκαιρία των σεπτών ονομαστηρίων Σας,
δεχήθτε και τις ολοκάρδιες ευχές του Δ.Σ. της Ενώσεως
των Αποφοίτων της Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου
υπέρ υγείας κατ' άμφω και μακρότητος ημερών.

Διατελούμε μετά πολλού σεβασμού,

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Ψυχογιός Αθανάσιος
Πρόεδρος

Μαρινός Μιχαήλ
Γραμματέας

Η απάντηση του Σεβασμιωτάτου

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 4ῃ-10-2016
Ἄγαπητοί μου,

Μέ μεγάλη χαρά δέχθηκα τίς εὐχές πού μοῦ στείλατε
μέ άγάπη γιά τήν όνομαστική μου έορτή.

Εϊθε ὁ Ἅγιος Ιερομάρτυς Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης νά σᾶς χαριτώνει καί νά σᾶς εὐλογεῖ, χαρίζοντάς σας «πάντα τά πρός σωτηρίαν αιτήματα» ἀλλά καί τήν δύναμη γιά νά ξεπεράσουμε τήν ποικιλόμορφη κρίση, πού δυστυχῶς ἀτέρμονα μαστίζει τήν φιλτάτη Πατρίδα μας.

Μετ' εὐχῶν ἐγκαρδίων, ἀγάπης καί εὐχαριστιῶν

† ὁ Κορίνθου Διονύσιος

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΜΑΖΕΥΕ ΠΑΤΑΤΕΣ ΟΔΗΓΩΝΤΑΣ ΤΡΑΚΤΕΡ

Ηφετινή παραγωγή γεωμήλων υπήρξε πέρα από ικανοποιητική. Έξι τόνους οικολογικές πατάτες έβγαλαν φέτος τα ευλογημένα κτήματα της Μονής του Αγίου Νικολάου Σίντζας, στο Λεωνίδιο.

Ο Μητροπολίτης Μαντινείας και Κυνουρίας Αλέξανδρος, γνωστός για την αγάπη του για τη γη, εφέτος τον Ιούνιο φόρεσε το ψάθινο καπέλο του, μπήκε μπροστά και οδηγώντας τρακτέρ βοήθησε για ακόμη μια φορά στη συγκομιδή της πατάτας. Μαζί του κληρικοί και λαϊκοί, που βοήθησαν να μαζευτούν οι πατάτες από τα τρία στρέμματα της έκτασης που βρίσκεται στον δρόμο που οδηγεί στην Πλάκα Λεωνιδίου. Εργάστηκε σαν έφηβος και φρόντισε να στείλει το δικό του μήνυμα για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στη χώρα μας. Ο Μητροπολίτης είπε στα ΜΜΕ: «Σας κάνει εντύπωση που ασχολούμαστε με την καλλιέργεια της πατάτας και ότι εγώ οδηγώ το τρακτέρ. Αυτό το κάνουμε όχι για να κερδίσουμε χρήματα, αλλά για να στείλουμε το μήνυμα ότι, όταν αγαπάς τη γη και τη φροντίζεις, σου ανταποδίδει πολλαπλάσια αγαθά. Και θέλω να τονίσω το λάθος που κάναμε εμείς οι Έλληνες να εγκαταλείψουμε τη γη μας και από νοικοκυραίοι που ήμασταν, γίναμε υπηρέτες. Όλοι μάθαμε στο εύκολο κέρδος και κανένας δεν εργάζεται. Εγώ νιώθω καλύτερα πάνω στα τρακτέρ και όχι όταν είμαι στο γραφείο που έρχονται όχι για να δουν τι κάνω, αλλά για να ζητήσουν κάτι ή για να κοροϊδέψουν...».

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι οι πατάτες θα διανε-

μηθούν στα ιδρύματα της Μητρόπολης, στα δύο Γηροκομεία (Τρίπολης και Λεωνιδίου), στο Ίδρυμα Τυφλών, στα Μοναστήρια και στο Φιλανθρωπικό Πρόγραμμα «ΤΟ ΚΑΛΑΘΙ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ». Επίσης, αξιζει να υπογραμμιστεί ότι το συγκεκριμένο κτήμα έχει επιφάνεια περίπου δεκαπέντε στρεμμάτων, ενώ καλλιεργείται καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου, παράγοντας καρπούς κάθε εποχή. Εκεί έχουν φυτευτεί ντομάτες, ενώ θα μπουν και πεπόνια! Ο υπεύθυνος για το «Καλάθι του Πτωχού Αδελφού» π. Ιωάννης Σουρλίγγας είπε ότι μαζεύτηκαν οι ευλογημένοι καρποί της γης και ότι αυτό οφείλεται στον Μητροπολίτη Μαντινείας και Κυνουρίας. ☺

Πηγή:Kalimera arcadia.gr

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Επειδή

α) Κατά τη διανομή του Λευκώματος της Σχολής παρουσιάστηκαν αρκετοί σε αριθμό φίλοι που έχουν σπουδάσει στην Εκκλησιαστική Σχολή Κορίνθου, αλλά δεν έχουν εμφανιστεί καθόλου στις συναντήσεις μας, ούτε φέρονται εγγεγραμμένοι στην Ένωσή μας,

και επειδή

β) Στις σημερινές μας ημέρες και λόγω πολλών αιτιών, και δη της ηλικίας, γινόμαστε όλο και ολιγότεροι ομογάλακτοι σ' αυτή την κοινωνία,

γι' αυτό σας παρακαλούμε,

όσοι γνωρίζετε τέτοιες περιπτώσεις ομογαλάκτων που έχουν αμελήσει, να ενημερώσετε το Δ.Σ. κι εμείς θα φροντίσουμε να έλθουμε σε επαφή με αυτούς για να τους εντάξουμε στη δύναμή μας.

Είναι ανάγκη να δείξουμε όλη μας τη δύναμη σε αυτή τη φάση της λειτουργίας της Ένωσής μας.

ΤΙΜΗΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ Ο π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΛΚΙΑΣ

Ενας ακάματος εργάτης του Ευαγγελίου αλλά και σπουδαίος πνευματικός άνθρωπος και συγγραφέας είναι ο π. Παναγιώτης Χαλκιάς, ο οποίος, αφού υπηρέτησε με συνέπεια και ακάματη εργατικότητα στην Ιερά Μητρόπολη της Βέροιας, είναι αυτή τη στιγμή συνταξιούχος. Όμως συνεχίζει να μάχεται και να μας προσφέρει κι άλλα πολλά στοιχεία από το ανήσυχο πνεύμα του.

Καθημερινά, όλο και περισσότεροι αναγνωρίζουν την προσφορά του και επιβραβεύουν τη μεγάλη του εκκλησιαστική και την αξιόλογη πνευματική του πορεία.

Αυτή τη φορά ήλθε η σειρά της Εκκλησίας της Βέροιας, όπου υπηρέτησε πάνω από τρεις δεκαετίες καθοδηγώντας τους πιστούς στον δρόμο του Θεού και προβάλλοντας το κοινωνικό αγαθό για την υπεράσπιση των αδικημένων και κατατρεγμένων.

Την Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου 2016, γιορτή της Αγίας Ιερουσαλήμ, στον Ιερό Ναό Αγίου Αντωνίου Βέροιας, όπου βρίσκεται η κάρα της Αγίας, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βέροιας και Ναούσης κ. Παντελεήμων τίμησε τον συνταξιούχο πλέον πρωτοπρεσβύτερο για την πολυσχιδή προσφορά του στην Εκκλησία και στον λαό της Βέ-

ροιας, με την απονομή του Χρυσού Σταυρού του Αποστόλου Παύλου.

Για τον π. Παναγιώτη, που διακόνησε με αυταπάρνηση και αγάπη την Εκκλησία επί τέσσερις δεκαετίες, τον σπουδαίο άνθρωπο που νυχθημερόν καταπονείται για τα συμφέροντά της, η βράβευση αυτή αποτελεί ιδιαίτερη τιμή για τον ίδιο. Ποίμανε τον λαό της πόλης αγόγγυστα, συνέγραψε και εξέδωσε έξι βιβλία για τη Βέροια, την ιστορία και τον πολιτισμό της και για την ιδιαίτερη πατρίδα του τη Λακωνία. Ως συγγραφέας, αφέρωσε πολλές ώρες της ημέρας και της νύχτας για να συγγράψει πρωτότυπα, απλά και βαθυστόχαστα βιβλία, που έθρεψαν τους καλοπροαίρετους αναγνώστες του. Απ' την άλλη, είναι αξιοθαύμαστος για το ήθος του, την καθαρότητα της ζωής του, τη λιτότητα και ταπείνωσή του, την αφιλοχρηματία και την αγάπη του για τους νέους. Παράλληλα, αφθογαφεί ως τώρα σε εφημερίδα της πόλης επί πολλά χρόνια, μαχόμενος για την αλήθεια.

Η'Ενωσή μας, με μεγάλη υπερηφάνεια, προβάλλει και αυτή τη διάκριση του σεμνού Λευίτη και άξιου συμμαθητή μας και τον συγχαίρει για τη σπουδαία πορεία του. ☺

Ο Σεβασμιώτατος απονέμει τον Σταυρό του Απ. Παύλου στον π. Παναγιώτη Χαλκιά.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΛΟΓΟΣ

Καλῶς καὶ ὡφελίμως οἱ προλαβόντες ἵερεῖς καὶ τὴν ἡμέ-
ξασαν καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀκροατὰς πνευματικῶς ὠκοδόμησαν.

Ἐχρῆν μὲν ἡμᾶς τοὺς ἀμαθεῖς σιωπᾶν, ἐπειδὴ μάλιστα
καὶ ἡ σάρξ ἀσθενής καὶ ἡ γλῶσσα τραυλὴ καὶ ἡ διάνοια
ῥᾳθυμοτέρα καθέστηκεν.

Ἀναγκαζόμεθα δὶ’ ὑμᾶς τοὺς ἀκροατὰς τὸν εὐτελέ-
στατὸν ἡμῶν λόγον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προβάλλεσθαι, ἵνα
καὶ τὴν ἡμέραν ἐγκωμιάσωμεν καὶ ὑμᾶς εἰς ζῆλον θεοσε-
βείας προκαλεσώμεθα.

Σήμερον Χριστὸς ἐτέχθη καὶ κόσμος ἐφωτίσθη·

Σήμερον Χριστὸς ἐν φάτνῃ καὶ διάβολος ἐνεπαίχθη·

Σήμερον Πέρσαι καὶ πάντα τὰ ἔθνη διὰ τοῦ ἀστέρος εὐαγ-
γελίζονται,

Ἡρώδης δὲ καὶ ἡ συναγωγὴ διὰ τῶν μάγων θορυβοῦνται·

Σήμερον Ἰωσήφ καὶ Μαρία καὶ Χριστὸς ἐν τῷ σπηλαίῳ,
ώς Ἀβραὰμ καὶ Σάρρα καὶ Ἰσαὰκ ἐν τῇ σκηνῇ,

Ἡρώδης δὲ καὶ ἡ συναγωγὴ, ὡς Ἀγαρ καὶ Ἰσμαὴλ ἐν τῇ
ἐρήμῳ.

Σήμερον Ἡρώδης μαίνεται καὶ μάγοι ἀγάλλονται.
ἔκεινοι τὰ δῶρα καὶ οὗτος τὸ ξίφος·

τοῖς μάγοις ὁ ἀστήρ ὁδὸς εἰς σωτηρίαν, τῷ Ἡρώδῃ οἱ ἀρχιε-
ρεῖς ὁδὸς εἰς φόνον.

τὰ ἔθνη τὰ βάρβαρα χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν
καὶ οἱ νομομαθεῖς Ἰουδαῖοι ξύλον καὶ ἥλους καὶ λόγχην.
ἴππεῖς καὶ τοξόται ἄνδρες τούτων καταφρονήσαντες,
τὰ δῶρα λαβόντες, τῷ ἀστέρι ἥκολον θησαν·
καὶ οἱ τὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας ἀναγινώσκοντες,
τούτων καταφρονήσαντες, τὸν Δεσπότην τούτων ἐσταύ-
ρωσαν.

ἔκεινοι τὸν ἐν σπαργάνοις Ἐσφιγμένον τιμῶσιν.

οὗτοι δὲ τὸν ἐν σημείοις καὶ τέρασι ἀθετοῦσιν.

Ἐκεῖνοι τὸν ἀστέρα ιδόντες, ἀπὸ ἀπιστίας εἰς πίστιν
μετῆλθον.

οὗτοι δὲ τὸν Σωτῆρα ιδόντες, ἀπὸ θεοσεβείας εἰς ἀσέβειαν
ἐτράπησαν.

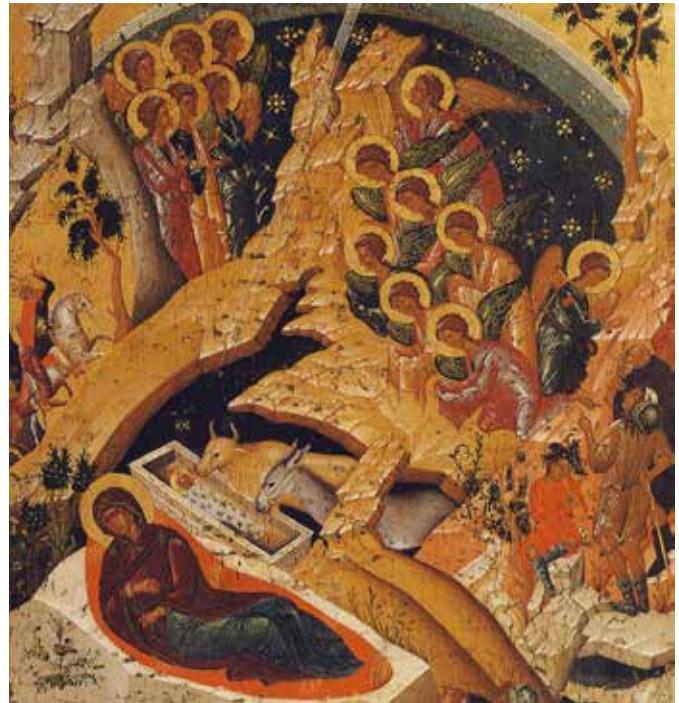
Ἐκεῖνοι τὸν θεοὺς αὐτῶν καταλείψαντες, αὐτὸν τὸν
Χριστὸν περιέρχονται ζητοῦντες.

οὗτοι δὲ τὸν Χριστὸν καταλείψαντες, τὸν Βαραββᾶν ἔχειν
οἱ ἄθλιοι αἰτοῦνται.

Σήμερον τὰ ἔθνη ὡς ἀρνία σκιρτῶσιν, ἔχοντες τὸν Χριστὸν
μεθ’ ἑαυτῶν.

οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ὡς κηρίον τήκονται, τὸν ἀντίχριστον ἐκδε-
χόμενοι.

Ὄτι δὲ ἀντίχριστον δέχονται οἱ Ἰουδαῖοι, μάρτυρες οἱ Χριστός·
ἔὰν γάρ, φησίν, ἄλλος ἐλθῇ ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἔκεινον λή-
ψονται Σήμερον αἱ ἐκκλησίαι τῶν ὀρθοδόξων καθάπερ

λειμῶνες ρόδων καὶ κρίνων καὶ ἴων τὴν πνευματικὴν
αὐτῶν εὐώδιαν τῷ Θεῷ ἀναπέμπουσιν.

Αἱ δὲ τῶν αἱρετικῶν παρασυνάξεις, καθάπερ σκοτεινόχροα
ἄνθη, ἀντὶ εὐώδιας δυσωδίαν οἱ ἄθλιοι πνέουσιν.

Σήμερον ὁ Θεὸς λόγος δὶ’ ἡμᾶς ἄνθρωπος ἐγένετο,
καὶ ὁ θνητὸς ἄνθρωπος ἀθάνατος κατὰ χάριν γεγένηται.

Σήμερον Μαρία ἔτεκε καὶ κόσμος ἐφωτίσθη,
ἔκεινη ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ ἡ οἰκουμένη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Τίς δὲ ἡν χρεία τῆς ἐκ Μαρίας γεννήσεως·
ἴνα ἡμεῖς τῷ ὁμοιοπαθεῖ προσελθόντες ζωὴν καὶ ἀφθαρ-
σίαν κληρονομήσωμεν.

Γεννᾶται Χριστὸς ἐκ Μαρίας, ἵνα τοὺς ἀποστόλους ἐκλέ-
ξηται ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς θεραπεύσῃ, ἵνα τοὺς νεκροὺς
ἐγείρῃ, ἵνα τοὺς λεπρούς καθαρίσῃ, ἵνα τοὺς ἐνεργου-
μένους ἐλευθερώσῃ.

Γεννᾶται ἐκ Μαρίας, ἵνα τὰ ἔθνη φωτίσῃ, ἵνα τοὺς Ἰουδαίους
διδάξῃ, ἵνα τὸ βάπτισμα ἀνοίξῃ, ἵνα τὸν προδότην ἐλέγξῃ,
ἵνα Ζακχαῖον καλέσῃ, ἵνα τὸν Ναθαναὴλ μακαρίσῃ.

Γεννᾶται ἐκ Μαρίας, ἵνα τὸν ἀπατήσαντα τὴν Εὔαν ὄφιν
ἀποκτείνῃ, ἵνα τὸν Ἀδὰμ διὰ τοῦ ληστοῦ εἰς τὸν παρά-
δεισον εἰσαγάγῃ, ἵνα τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ τὸ αἷμα εἰς ἀφε-
σιν ἀμαρτιῶν ἡμῖν χαρίσηται.

Τίνος δὲ ἐνεκεν μορφὴν δούλου ἀνέλαβεν;
ἵνα καὶ οἱ δοῦλοι προσελθόντες αὐτῷ ἐλευθερωθῶσιν, ...
ἵνα τὸ θυσιαστήριον πήξῃ.
Διὰ τί δὲ ἐταπείνωσεν ἑαυτόν;
ἐπειδὴ ἡμεῖς οὐκ ἡδυνάμεθα προσεγγίσαι τῇ ἀκράτῳ αὐτοῦ
θεότητι.

Καὶ γὰρ οἱ σοφοὶ τῶν θηρευτῶν τοῦτο ποιοῦσι· ὁ βουλόμενος στρουθίον θηρεῦσαι, στρουθίον προβάλλεται· ὁ βουλόμενος πέρδικα θηρεῦσαι, πέρδικα προβάλλεται· ὁ βουλόμενος περιστερὰν θηρεῦσαι, περιστερὰν προβάλλεται, ἵνα τὸ δόμοιον διὰ τοῦ δόμοίου θηρευθῇ. Οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν· τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐσαγήνευσεν, τὸν διάβολον διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης κατεπάτησεν, τὸν Σατανᾶν διὰ τῆς ἀνοχῆς αὐτοῦ ἐσκύλευσεν, καὶ τοῖς τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ φυλάττουσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἡτοίμασεν.

Σήμερον ἄγγελοι δοξολογοῦσι καὶ ἀνθρωποι προσκυνοῦσι καὶ νεκροὶ ἱκετεύουσιν.

Σήμερον τρεῖς τάξεις δῶρα αὐτῷ προσφέρουσιν· τὸν χρυσὸν ὡς βασιλεῖ ἀνθρωποι, λίβανον ὡς Θεῷ ἄγγελοι, σμύρναν νεκροὶ ὡς τὸ διάβολον νεκρῶνται.

Διάφορα εἰδη προσφέρουσιν, ἐπειδὴ γένη διάφορα τὴν προσκύνησιν Αὐτῷ σήμερον ἀγούσιν

Δεῦτε οὖν ὅσοι τῶν ἐμῶν λόγων ἀκροαταὶ τυγχάνετε, χριστιανικῶς ἔορτάσωμεν σήμερον.

Πᾶς ἔσται τοῦτο;

μηδὲνὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδώσωμεν, ὅτι γέγραπται ἐν παροιμίαις·

ἐὰν πεινᾷ ὁ ἔχθρός σου, ψώμιξε αὐτόν.

τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Μὴ αἴτιος σκανδάλου γίνου, ὅτι λέγει ἐν εὐαγγελίοις ὁ Κύριος· ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ὅστις σκανδαλίσῃ ἔνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστεύοντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Μετάδος τῷ δεομένῳ στέγης, σκέπης, σιτίων, ὁ ὑπὲρ τὴν χρείαν τούτοις χρώμενος· ὅτι πάλιν φησὶν ὁ Κύριος· μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μὴ μέγα φρόνει· ὁ γὰρ δοκῶν τι εἶναι μηδὲν ὥν, ἔαντὸν φρεναπατᾶ.

Τὸν ἴερεῖς ὑμῶν πολλῆς τιμῆς καὶ δορυφορίας ἀξιώσατε· Αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες.

Ἀπέχεσθε πορνείας καὶ πνικτοῦ καὶ αἵματος.

Ἐπικατάρατος γὰρ ἐναντίον Κυρίου ὁ ἐσθίων αἷμα ἢ πνικτὸν ἢ θηριάλωτον ἢ πετεινόθνητον ἢ θηράθνητον ἐν παγίδι τεθνηκός·

καὶ ἔξολοθρευθῆ ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ.

Τὴν συνήθειαν τῶν ὅρκων ἐκκόψατε, τὸν γεννηθέντα Χριστὸν δοξάζοντες, ὅτι αὐτῷ πρέπει τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμην. ☩

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ελαμψε δὲ τότε ὁ ναὸς ὅλος, καὶ ἥστραψεν ἐπάνω εἰς τὸν θόλον ὁ Παντοκράτωρ μὲ τὴν μεγάλην κ' ἐπιβλητικὴν μορφήν, καὶ ἡκτινοβόλησε τὸ ἐπίχρυσον καὶ λεπτουργημένον μὲ μυρίας γλυφὰς τέμπλον, μὲ τὰς περικαλλεῖς τῆς ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης εἰκόνας του, μὲ τὴν μεγάλην εἰκόνα τῆς Γεννήσεως, ὅπου «Παρθένος καθέζεται τὰ Χερουβεὶμ μιμουμένη», ὅπου θεσπεσίως μαρμαρουσιν αἱ μορφαὶ τοῦ θείου Βρέφους καὶ τῆς ἀμώμου Λεχοῦς, ὅπου ζωνταναὶ παρίστανται αἱ δύψεις τῶν ἀγγέλων, τῶν μάγων καὶ τῶν ποιμένων, ὅπου νομίζει τις ὅτι στίλβει ὁ χρυσός, εὐνωδιάζει ὁ λίβανος καὶ βαλσαμῶνει ἡ σμύρνα, καὶ ὅπου, ὡς ἐὰν ἡ γραφικὴ ἐλάλει, φαντάζεται τις ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅτι ἀκούει τό, Δόξα ἐν ψύστοις Θεῷ! [...]

“Οταν ἔφθασαν εἰς τὸ Κάστρον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ, τόσον θάλπος ἐθώπευσε τὴν ψυχήν των, ὥστε, ἂν καὶ ἥσαν κατάκοποι, καὶ ἂν καὶ ἐνύσταζόν τινες αὐτῶν, ἥσθάνθησαν τόσον τὴν χαράν τοῦ νὰ ζῶσι καὶ τοῦ νὰ ἔχωσι φθάσει αἰσίως εἰς τὸ τέρμα τῆς πορείας των, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου, ὥστε τους ἔφυγε πᾶσα νύστα καὶ πᾶσα κόπωσις. [...] Καὶ εἴτα οἱ ιερεύς ἔβαλεν εὐλογητόν, καὶ ἐψάλη ἡ λιτὴ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἔορτῆς, μεθ' ὅ ὁ κυρ Ἀλεξανδρῆς ἤρχισε τὰς αναγνώσεις καὶ ὅσοι ἥσαν

νυσταγμένοι ἀπεκοιμήθησαν σιγὰ εἰς τὰ στασίδιά των, βαυκαλίζομενοι ἀπὸ τὴν ἔρρινον καὶ μονότονον ἀπαγγελίαν τοῦ κυρ Ἀλεξανδρῆ. Ὁ ἀγαθός γέρων ἥτο ἐκ τοῦ ἀμιμήτου ἐκείνου τύπου τῶν ψαλτῶν, ὃν τὸ γένος ἔξελιππεν δυστυχῶς σήμερον.” Εψαλλε κακῶς μέν, ἀλλ' εὐλαβῶς καὶ μετ' αἰσθήματος.

Ἄλλ' ὅτε ὁ ιερεύς ἔξελθών ἔψαλλε τὸ «Δεῦτε, ίδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός», τότε αἱ μορφαὶ τῶν Ἅγίων ἐφάνησαν ώς νὰ εφαιδρύνθησαν εἰς τοὺς τοίχους· «ἀκολουθήσωμεν λοιπόν ἐνθα δόδεύει ὁ αιστήρ», καὶ ὁ κυρ Αλεξανδρῆς ενθουσιών ἔλαβε τὴν ὑψηλήν καλάμην καὶ ἔσεισε τὸν πολυέλαιον μὲ τὰς λαμπάδας ὅλας ἀνημμένας· «Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἀκαταπαύστως ἐκεῖ», κ' ἐσείσθη ὁ ναός ὅλος ἀπό τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ παπα-Φραγκούλη, μετά πάθους ψάλλοντος: «Δόξα ἐν Ψύστοις, λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν σπηλαίῳ τεχθέντι»· καὶ οἱ ἄγγελοι οἱ ζωγραφιστοί, οἱ περικυκλοῦντες τὸν Παντοκράτορα ἄνω εἰς τὸν θόλον, ἔτειναν τὸ οὖς ἀναγνωρίσαντες οἰκεῖον αὐτοίς τὸν ὅμονον. Καὶ εἴτα οἱ ιερεύς ἐπῆρε καιρόν, καὶ ἤρχισε νὰ προσφέρῃ τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως.

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης
(Στο Χριστό στο Κάστρο)

Η ΨΥΧΙΚΗ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

ως αφορμή καθοδήγησης και στήριξης
στον επαγγελματικό προσανατολισμό των νέων¹

Πάννη Β. Σούλη, Φιλολόγου – Σχολικού Ψυχολόγου – Συμβούλου Επαγγελματικού Προσανατολισμού (Msc)

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Στη δημοσίευσή μου, που φιλοξενήθηκε στο προηγούμενο τεύχος² του περιοδικού Τάλαντο³, ανέφερα ότι η γνωριμία με την πνευματική ζωή των Αγίων της Εκκλησίας, και ειδικά η αναγνώριση της αντοχής των διωγμών και του μαρτυρίου τους, χαρακτηρίζει την ψυχική ανθεκτικότητά τους (resilience)⁴, συμβάλλει στην καλλιέργεια θρησκευτικού βιώματος και αποτελεί πολύτιμη εμπειρία για την προσωπική ανάπτυξη και τον επαγγελματικό προσανατολισμό του ατόμου.

Στο σημερινό άρθρο, αγαπητοί ενορίτες, θα ήθελα να εγκύψουμε μαζί στη μελέτη του μαρτυρικού βίου της Αγίας Βαρβάρας, προστάτιδας του φερωνύμου ενοριακού Ναού μας, και να αξιοποιήσουμε τα στοιχεία του στον επαγγελματικό προσανατολισμό των νέων – χωρίς να αγνοούμε τον ρόλο που παίζει η πνευματικότητα και η θρησκεία στην προαγωγή της ψυχικής ανθεκτικότητας.

ΨΥΧΙΚΗ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Η οικολογική ένταξη του παιδιού στα διάφορα περιβάλλοντα, στα οποία ζει και κινείται, μας υποχρεώνει να επισκοπήσουμε τους παράγοντες που προάγουν την ψυχική ανθεκτικότητά του. Έτσι, η ύπαρξη υποστηρικτικών γονέων και η συμμετοχή του παιδιού σε θρησκευτική κοινότητα είναι ενδεικτικά στοιχεία στήριξης και προαγωγής της ψυχικής ανθεκτικότητας – στοιχείο απαραίτητο για την ένταξη του νέου στον εργασιακό χώρο.

Η εκπαίδευση, κατά την επαγγελματική ανάπτυξη, οφείλει να εστιάζει στην καλλιέργεια μαχητικού-ανθεκτικού πνεύματος και νοοτροπίας⁵, με την απόκτηση κάποιων δεξιοτήτων και στάσεων συμπεριφοράς⁶, για να είναι σε θέση το άτομο να αποκτήσει «επαγγελματική ψυχική ανθεκτικότητα» (career resilience)⁷, η οποία θα διευκολύνει την «επαγγελματική προσαρμοστικότητα» (career adaptability).

Η μελλοντική αναμέτρηση του ατόμου με τις ταραγμέ-

Μια από τις συνηθισμένες απεικονίσεις της Αγίας Βαρβάρας, στην οποία η Αγία κρατάει στο δεξί της χέρι τον Τίμιο Σταυρό, «την κραταιά σκέπη και ελπίδα» των χριστιανών, ενώ στο αριστερό χέρι έχει ανεστραμμένη την παλάμη, ως σύμβολο της υπομονής και της καρτερίας που επέδειξε στα μαρτύρια της.

νες συνθήκες της αγοράς εργασίας θα εξαρτηθεί από κάποιους προστατευτικούς παράγοντες⁸, και από δικές του εσωτερικές δυνατότητες για ψυχική ανθεκτικότητα, που θα το βοηθήσουν να ξεπεράσει τις τυχόν αντιξοότητες.

Η ισορροπία, που αναμένεται να επιτευχθεί ανάμεσα στο άτομο και το περιβάλλον του, περνάει μέσα από την ανάγκη και το πείσμα του, στον βαθμό που το διαθέτει, να αντιπαρατεθεί με την αβεβαιότητα⁹ της μελλοντικής εργα-

σιακής διακύμανσης και να αναπτύξει θετική και αισιόδοξη συμπεριφορά στο μέλλον μέσα από αναμενόμενη ευελιξία και κατάλληλη προσαρμογή.

Αν τα πράγματα δεν εξελιχθούν κατ' ευχήν¹⁰ και το άτομο βρεθεί σε επικινδυνότητα (at-risk), με αποτέλεσμα να γίνει ευάλωτο σε υποτροπιάζουσες παραβατικές συμπεριφορές¹¹, τότε, όψιμα, πρέπει να τεθούν σε συναγερμό τα διάφορα οικοσυστήματα υποστήριξης¹². εκτός, εάν έχουν οργανωθεί, προληπτικά, εκπαιδευτικά προγράμματα, που εστιάζουν στην ετοιμότητα του ατόμου, και υποστηρικτικές δομές που ενισχύουν το άτομο με δεξιότητες και εσωτερικό παλμό-ενθουσιασμό και το προετοιμάζουν για μια γενναία αναμέτρηση μ' ένα αβέραιο επαγγελματικό μέλλον.

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ

Θα παραθέσω εκείνα τα στοιχεία από τον βίο της Αγίας που τονίζουν την ψυχική ανθεκτικότητά της¹³, αρκετά σύντομα, αφού ο βίος της είναι γνωστός στο πλήρωμα της Εκκλησίας.

Σύμφωνα με τις παραδόσεις και τα συναξάρια, η Αγία Βαρβάρα έζησε την εποχή (3ος αιώνας) που η ειδωλολατρία είχε επικρατήσει. Ήταν κόρη¹⁴ ενός πλούσιου ειδωλολάτρη, του Διόσκορου, ο οποίος εναντιώθηκε στην κόρη του, επειδή ασπάστηκε τον χριστιανισμό.

Η ψυχική ανθεκτικότητα της Αγίας προκύπτει από τα εξής:

Ενώ ήταν έγκλειστη σε πύργο από τον ίδιο τον πατέρα της, παρά τη θέλησή της, η ίδια στρέφεται σε θεοσεβείς σκέψεις επιζητώντας την ασφαλή σκέπη του Θεού (θετικός πνευματικός προσανατολισμός/εκζήτηση πνευματικής στήριξης).

Ενώ δέχεται ισχυρές πιέσεις από τον πατέρα της, παραμένει σταθερή στην πίστη της στον Θεό, ακυρώνοντας έτσι τις τραυματικές συνέπειες της βίωσης αρνητικών συναισθημάτων (υπέρβαση αντίξων οικογενειακών συνθηκών/αίσθηση αυταξίας, αυτοπεποίθησης/κατανόηση ψυχικής ανθεκτικότητας/διαδικασία ακύρωσης¹⁵).

Αρνείται την πρόταση του πατέρα της για γάμο ως ενοχλητική και ανόητη¹⁶, αφού είχε αφιερωθεί στον «ουράνιο και αθάνατο νυμφίο» (ανακάλυψη αίσθησης νοήματος σε αντίξοες συνθήκες/δυναμισμός/διαχείριση αλληλουχίας συναισθημάτων).

Βρίσκει το θάρρος να αντιμετωπίσει τον πατέρα της με προσευχή, με αφορμή την προσθήκη και τρίτου παράθυρου στο λουτρό – υποδηλώνοντας το μεγαλείο της Αγίας Τριάδας, όταν εκείνος, «μανίας έμπλεως γενόμενος», ορμά με το ξίφος για να τη σφάξει. Η Αγία κατεύθυνται σε «օρεινότερους τόπους» για να σωθεί (ενεργητική στάση προς το εμπόδιο/ανεξαρτησία και αυτονομία/αίτημα για βοήθεια/ευελιξία και ικανότητα προσαρμο-

γής με αλλαγές/σύστημα θρησκευτικών πεποιθήσεων).

Ομολογεί με θαυμαστό τρόπο¹⁷ την πίστη της στον Σωτήρα Χριστό, παρά τα σκληρά μαρτύρια¹⁸ που την υπέβαλε ο πατέρας της και ο ηγεμόνας Μαρκιανός με σκοπό να αλλαξιοπιστήσει (εσωτερικός χώρος ελέγχου, επιλογές που εδράζονται σε εσωτερική αξιολόγηση/προσήλωση στον εσωτερικό της στόχο/αίσθηση υπευθυνότητας).

Προσεύχεται αδιάλειπτα για εξασφάλιση της σωτηρίας και στερέωση της ευλάβειας και της πίστης της (αισιόδοξη στάση/προσδοκία ενός θετικού πνευματικού μέλλοντος/προσωπική ευεξία).

Φανερώνει διαρκώς την ψυχική της ανθεκτικότητα στις δύσκολες στιγμές που αντιμετωπίζει (αποδοχή της πραγματικότητας και αντίσταση στην επιχειρούμενη βία).

Πιστεύει αμετακίνητα δημιουργώντας πολιτισμό ψυχικής ανθεκτικότητας και γίνεται αφορμή σωτηρίας για πολλούς (αναπαραγωγικό μοντέλο στήριξης).

Οι συγκεκριμένες στάσεις της Αγίας δεν τακτοποιούνται ύστερα από αναμενόμενα «ψυχολογικά τραύματα», ως αναμένεται, αλλά η ανάνηψη είναι «ποιοτική»¹⁹, αφού η «ψυχική ανθεκτικότητα» έχει ισχυροποιηθεί προληπτικά από το «έποντράνιον Χρίσμα» της ακραιφνούς και σταθερής πίστης της προς τον Θεό. Π' αυτό δεν υπάρχει, στην προκειμένη περίπτωση, ψυχολογική κρίση με συνεπακόλουθες ψυχικές διαταραχές που συνήθως ακολουθούν την τραυματική εμπειρία.

Οι στάσεις αυτές δείχνουν τους εσωτερικούς προστατευτικούς παράγοντες που ενδυναμώνουν την ψυχική ανθεκτικότητα, λειτουργούν σε επίπεδο πρόληψης των προβλημάτων, προωθούν την ανάπτυξη της ψυχικής υγείας, έχουν δε άμεση συσχέτιση και εφαρμογή, κατόπιν μακροχρόνιων ερευνών²⁰, και στον επαγγελματικό προσανατολισμό των νέων.

Το εμπόδιο που αναδεικνύει την ψυχική ανθεκτικότητα της Αγίας είναι οι σκληρές διώξεις όλων των χριστιανών, οι οποίες αποτελούσαν για αυτούς αφορμή για «παιδαγωγία εἰς Χριστόν»²¹, ώστε να μην πτοηθεί το χριστιανικό τους ήθος.

ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Η ψυχική ανθεκτικότητα της Αγίας Βαρβάρας μπορεί να προβληματίσει τους νέους –προβάλλοντας στοιχεία, όπως το σθένος, το θάρρος, η εκπληκτική προσήλωση στους στόχους, η αποδοχή του πόνου στην καθημερινότητα, το παράδοξο, δηλαδή η αδυναμία να γίνεται δύναμη²², η βίωση ειδικού νοήματος, η υπομονή – και να τους παραδειγματίσει²³, ώστε να αποκτήσουν αγιαστικές στάσεις ζωής και να δομήσουν προληπτικά το προσωπικό πλαίσιο της ψυχικής ανθεκτικότητάς τους εντός της

τοπικής κοινότητας, και ιδιαίτερα εντός της Εκκλησίας.

Η συναναστροφή αυτή με τους Αγίους της Εκκλησίας αποτελεί μια αρκετά χρήσιμη μαθητεία για τους νέους, ώστε να τους εμπνεύσει, να νοηματοδοτήσει την επαγγελματική τους πορεία και να τους εξοπλίσει με ψυχικές αντοχές για μια καλύτερη διαχείριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας τους.

Μαθητεία σημαίνει θέληση για άντληση και επεξεργασία-κατανόηση των στοιχείων εκείνων που υποστηρίζουν την ψυχική ανθεκτικότητα, και μεταφορά τους, μέσα από εκπαιδευτική μεταθετική διαδικασία, στην καθημερινή πράξη και επαγγελματική προετοιμασία των νέων. Μαθητεία σημαίνει να μπορεί ο νέος να εντοπίσει σε βιογραφικές, επαγγελματικές αφηγήσεις εκείνα τα στοιχεία που φανερώνουν την αγωνιστικότητα και την προσήλωση στους επαγγελματικούς στόχους, τους οποίους νοηματοδοτεί η ατομική και πολιτισμική²⁴ πνευματικότητα, ενώ τα οποιαδήποτε εμπόδια, αντιξότητες και θλίψεις²⁵ ενισχύουν την ψυχική του ανθεκτικότητα.

Πράγματι, η σκληρή ζωή της υπαίθρου²⁶, που οι περισσότεροι από μας έχουν γεύση τέτοιας εμπειρίας, η μαθητεία στην επίσκεψη των διαφόρων κακουχιών και του πόνου²⁷ στη ζωή μας, η ολιγάρκεια, η πίστη στον αγώνα για διάκριση και Αριστεία,²⁸ οι υποστηρικτικές και συνεκτικές δομές (κοινωνική αλληλεγγύη) εκείνης της κοινωνίας, η πίστη στον Θεό για φώτιση και ενδυνάμωση στην πορεία μας ήταν στοιχεία που ενδυνάμωναν την ψυχική ανθεκτικότητά μας και λειτουργούσαν ως πολύτιμα προσδιοριστικά της ζωής και της επαγγελματικής μας σταδιοδρομίας.

Εάν ο νέος παιδαγωγείται, ώστε να αποκτά ευελιξία και προσαρμοστικότητα, να νοηματοδοτεί τις εκάστοτε δυσκολίες και αντιξότητες της καθημερινότητας ως ευκαιρίες για ισχυροποίηση της δικής του ψυχικής δύναμης που προσδιορίζει τη δική του ψυχική ανθεκτικότητα, είναι φυσικό να αναλάβει να σηκώσει και το αντίστοιχο βάρος-κόστος των θυσιών που επιβάλλουν οι προς επίτευξη επαγγελματικοί στόχοι: αρκεί να λειτουργήσει η κριτική σκέψη και η ικανότητα αξιοποίησης των ευκαιριών²⁹.

Ορόσημα προς μίμηση; Οι αγωνιστικοί βίοι των Αγίων, τα αγωνιστικά επαγγελματικά πρότυπα άξιων ανθρώπων της καθημερινής βιοπάλης.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

Εφόσον οι νέοι, και οι φορείς που στηρίζουν τους νέους, κατανοήσουν έγκαιρα ότι η ψυχική ανθεκτικότητα είναι το αποκούμπι για να αντιμετωπίσουν με επιτυχία την ίδια τη ζωή, οφείλουν να την καλλιεργήσουν και να την αποδεχτούν χωρίς δισταγμό, για να είναι σε θέση να στηρίξουν τον εαυτό τους και τους άλλους – όπως έπραξαν κάποιοι άλλοι για αυτούς στο παρελθόν.

Επιπλέον, η νιοθέτηση της πίστης, που «δεν είναι γνώμη αλλά κατάσταση»³⁰, ένας τρόπος ύπαρξης που καθιστά ικανά τα άτομα να πάρουν κουράγιο για να αντιμετωπίσουν και όχι να αποφύγουν την αβεβαιότητα και το άγχος, οδηγεί τους νέους στη «μίμηση Αγίων» και στη Θέωση, αποκτώντας «όμοιθειαν Χριστού»³¹, δηλαδή ηθική συμμόρφωση στον νόμο του Θεού, που επιτρέπει να βλέπουν τον κόσμο μέσα από τον Χριστό.

Η Εκκλησία, στο πλαίσιο ανάδειξης της ανθεκτικότητας, που εν δυνάμει ενυπάρχει στο κάθε άτομο, επιβάλλεται να συνεργαστεί, σε προληπτικό επίπεδο, με την ευρύτερη τοπική κοινότητα και τους άλλους φορείς της αγωγής. Η Εκκλησία, από τη δική της πλευρά, προσφέρει τη δική της αγωνιστική παρακαταθήκη, ιδιαίτερα του εναυθωρωπήσαντος Χριστού³² και των Αγίων³³, ως παράδειγμα-«κανόνα πίστεως», προκειμένου να βελτιωθεί η εκπαίδευση των παιδιών, να ενισχυθεί η ψυχική ανθεκτικότητά τους, προδικάζοντας, έτσι, την ομαλή ένταξη των νέων στην αγορά εργασίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Bimrose, J., Hearne L., Resilience and career adaptability: Qualitative studies of adult career counseling, Journal of Vocational Behavior, Vol. 81, No 3, 338-344, 2012.

Child, Youth and Family, California: California Department of Mental Health, 2011.(Βλ.ιστοσελίδα: www.extension.iastate.edu/Publications / EDC53.pdf).

Earvolino-Ramirez Marie, Resilience: A Concept Analysis, Nursing Forum, Vol. 42, No 2, April-June, p. 73-83, 2007.

Gelatt, H.B., Creative Decision Making. Using Positive uncertainty, California: Crisp Publications, Inc., 1991.

Gelatt, H.B., Positive uncertainty: A new decision-making framework for counseling, Journal of Counseling Psychology, Vol. 36, N. 2, 252-256, 1989.

Hambly Liane, Prayer, meditation and contemplation in career decision making. Στο Reid, H.L., Vocation, Vocation, Vocation: placing meaning in the fore ground of career decision-making, UK: Canterbury Christ Church University, 2011.

Γεωργουσόπουλος Κώστας, Περί Αριστείας, εφημ. ΤΑ ΝΕΑ, σ. 4 (Βιβλιοδρόμιο), 29-30/8/2015.

Ιεροθέου, Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου, Λόγος εκφωνηθείς εις τον πανηγυρίζοντα Ι.Ναόν Αποστόλου Ανδρέου Πατρών, Πάτρα: 30-11-2015.

Ιωάννου του Δαμασκηνού, Εγκώμιον εις την Αγίαν και ένδοξον του Χριστού Μάρτυρα Βαρβάραν· στο J.P. Migne, Patrologia Graeca – Ιωάννης ο Δαμασκηνός, Επιμέλεια: Ιωάννου Διώτη, Ιερέως, τόμος 96, σελ. 781-814

Ματσόπουλος Αναστάσιος (επιμέλεια), Από την εναλωτότητα στην ψυχική ανθεκτικότητα: Εφαρμογές στο σχολικό πλαίσιο και στην οικογένεια, Τόμος Α', Αθήνα: Παπαζήση, 2011.

Μωυσέως, Μοναχού Αγιορείτου, Ο Άγιος Πόνος – Μαθητεία στην επίσκεψη του πόνου στη ζωή μας, Αθήνα: Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, 2005.

Πάουλ Τίλλιχ, Το θάρρος της Υπάρξεως, μτφρ. Χρήστος Μαλεβίτσης, Αθήνα: Δωδώνη, 1976.

Σκουτέρης Κωνσταντίνος, Ιστορία Δογμάτων, Τόμος 1ος, Αθήναι: 1998.

Σούλης Γιάννης, Βίος της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας. Θαυματουργική παρουσία της Αγίας Βαρβάρας στη Μεσσηνιακή γη (αδημοσίευτη εργασία).

Σούλης Γιάννης, Ο ρόλος της Εκκλησίας στην επαγγελματική ανάπτυξη και καθοδήγηση των νέων, Τάλαντο, I.N. Αγίας Βαρβάρας Π. Φαλήρου, τ.129, σ.4-6, 2015.

Χανιά Νέλλη, Τεφρές Μνήμες, Αθήνα: Νικ. Ιωαννίδης, 2016.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Αναδημοσίευση από το Τάλαντο, τ. 130, περιοδική έκδοση ενοριακού Κέντρου Νεότητας I.N. Αγ. Βαρβάρας Π. Φαλήρου.

2. Τεύχος 129, σελ. 4.

3. Περιοδική έκδοση ενοριακού Κέντρου Νεότητας I.N. Αγ. Βαρβάρας Π. Φαλήρου.

4. Σύμφωνα με τη Masten (1994), η ψυχική ανθεκτικότητα μπορεί να οριστεί ως ένα πλέγμα χαρακτηριστικών που καλλιεργούν διαδικασίες προσαρμογής του ατόμου παρά τα εμπόδια, τις αντιξούτητες και τη γενικευμένη ευαλωτότητα που αντιμετωπίζει λόγω των διαφόρων συνθηκών. (Βλ. Επιμ. Ματσόπουλος, Α., σελ. 31).

5. Π.χ. Το παιδί να διδάσκεται δεξιότητες και στρατηγικές αντιμετώπισης που το βοηθούν να δει την αρνητική εμπειρία θετικά, με αποτέλεσμα να έχει την ικανότητα αναπλαισίωσης αυτής της εμπειρίας και να είναι μια ενεργητική παρά παθητική εμπειρία για το μέλλον του.

6. Π.χ. Ευκαιρίες για εκμάθηση διαχείρισης του κινδύνου.

7. Επαγγελματική ψυχική ανθεκτικότητα ορίζεται ως «η ικανότητα για προσαρμογή στην αλλαγή, ακόμη κι όταν οι περιστάσεις αποθαρρύνουν ή είναι διασπαστικές» (Βλ. J.Bimrose, L. Hearne, σ. 339, 2012).

8. Όπως: Αυτοεκτίμηση (self-esteem), αυτεπάρκεια (self-efficacy), σημείο ελέγχου (locus of control) (Βλ. J.Bimrose, L. Hearne, σ. 339, 2012).

9. Μάλιστα να αποδεχθεί το άτομο τη Θετική Αβεβαιότητα. «Η αβεβαιότητα είναι ένα πλεονέκτημα. Είναι δεξιότητα που μπορείς να μάθεις...» (Gelatt, H.B., σελ. 2, 1991). Βλ. και: Gelatt, H.B., Positive uncertainty : A new decision-making framework for counseling, p. 252-256, 1989.

10. Στην περίπτωση που δεν υπάρχουν υποστηρικτικές δομές που να ενθαρρύνουν το άτομο.

11. Π.χ. Νευρώσεις, κατάθλιψη, επιθετικότητα, έλλειψη νοήματος, τάσεις προς αυτοκτονία.

12. Δηλαδή, η Οικογένεια, το Σχολείο, η Κοινότητα - η Εκκλησία.

13. Βλ. Γιάννης Β. Σούλης, Βίος της Αγίας Βαρβάρας. Θαυματουργική παρουσία της στη Μεσσηνιακή γη (αδημ. εργασία).

14. «Κάλλους ώραιότητι διαπρέπουσα» Βλ. Ελληνική Πατρολογία J.P.Migne, Τόμ. 96, σελ. 792.

15. «Σύμφωνα με τη διαδικασία ακύρωσης τα θετικά συναισθήματα αίρουν την περιοριστική ή αρνητική προοπτική που προκαλεί η βίωση αρνητικών συναισθημάτων, επιτρέποντας την παραγωγή λύ-

σεων, επιλογών και δράσεων» (Βλ. Επιμ. Ματσόπουλος, Α., σελ. 92).

16. «Η δὲ τοὺς τοιούτους λόγους ὡς λήρους καὶ ὀχληρούς διαπύσασα». (Βλ. Ελλην. Πατρολ. J.P.Migne, Τόμ. 96, σελ. 792).

17. Ο Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός γράφει: «Βαβαὶ τῆς σεπτῆς καὶ Ἱερᾶς σου,... ὁμολογίας, ἦν διὰ Πνεύματος ἄγιον ἐπὶ πάντων ἀφόβως καὶ ἀνυποστόλως ὡμολόγησας». Μτφρ.: «Ω, πόσο ἀφοβά και με παρρησία ομολόγησες, καλλίνικε μάρτυς του Χριστού Βαρβάρα, και διά του Αγίου Πνεύματος θεολόγησες ενώπιον των ανθρώπων» (Βλ. Ελλην. Πατρολ. J.P. Migne, τ. 96, σ.796).

18. Πρβλ. «Τό χριστιανικό μαρτύριο, ως χάρισμα καί δῶρο τοῦ Ἅγιου Πνεύματος» (απόσπασμα λόγου από κ. Ιερόθεο, Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου, 30-11-2015)

19. Μια ποιότητα ανάνηψης και κίνησης προς τη ζωή είναι παρούσα στην ψυχική ανθεκτικότητα μετά τις αντιξούτητες. Βλ. Marie Earvolino-Ramirez, Nursing Forum, σελ. 76, 2007.

20. Marie Earvolino-Ramirez, Nursing Forum, σελ. 75, 2007.

21. «Παιδαγωγία εἰς Χριστόν» (Α' Κορ. 4, 15).

22. 'Αρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελεῖται. (Β' Κορ. 12:9).

23. Απεναντίας, η πνευματικότητα μπορεί να μειώσει την ψυχική ανθεκτικότητα, εάν συνδέεται με αποηθικοποίηση, δηλ. με αρνητικές όψεις της πνευματικότητας (όπως: π.χ. «πόσο ανάξιο άτομο είμαι» ή «ο Θεός με έχει εγκαταλείψει»).

24. Βλ. Child, Youth and Family, California: California Department of Mental Health, σελ. 58, 2011.

25. 'Ἐν παντὶ θιλβόμενοι ἀλλ’ οὐ στενοχωρούμενοι (Κορ. Β' 4, 8)

26. Πριν 50 χρόνια. Πρβλ. «Πιο πολύ, όμως, θεωρώ, ότι είμαι τη χερή γιατί γνώρισα τους ανθρώπους του μόχθου· τον αγώνα τους να τιθασεύσουν την τραχιά Γορτυνιακή γη και να την κάνουν να καρπίσει» (Βλ. Νέλλη Χανιά, σ. 13, 2016)

27. Βλ. Monachou Μωυσέως Αγιορείτου, σ. 11, 2005.

28. «Πριν από πολλά χρόνια... μαθαίναμε γράμματα και η Αριστεία ήταν η επιδίωξή μας. Δεκάδες χιλιόμετρα διατρέχαμε από τα χωριά, για να φτάσουμε στο πλησιέστερο Γυμνάσιο, ξυπόλητοι με χόνια, βροχές, λιοπύρι, εκεί όπου υπήρχε η πηγή των γνώσεων, να ρουφήζουμε συνεχώς αχόρταγοι τα νάματα» (Γεωργουσόπουλος Κ., σ. 4, 2015).

29. Βλ. Hambly L., p. 34, 2011.

30. Βλ. Πάολο Τίλλιχ (Paul Tillich), σελ. 175, 1976.

31. Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, Πρός Μαγ. 6, 2 βλ. Σκουτέρη Κωνσταντίνου, Ιστορία Δογμάτων, τ. 1ος Αθήναι 1998, σ. 205. «Πάντες οὖν, ὁμοήθειαν Θεοῦ λαβόντες, ἐντρέπεσθε ἀλλήλους, καὶ μηδεὶς κατά σάρκα βλεπέτω τὸν πλησίον, ἀλλ’ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ ἀλλήλους διὰ παντός ἀγαπᾶτε».

32. «Ο ἔμπτυσμούς καὶ μάστιγας καὶ κολαφισμούς καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον ὑπομείνας διά τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός...» (Απόλυτη στην Ακολουθία των Αγίων Παθών Μ. Πέμπτη εσπέρας).

33. «Ἄδελφοί, οἱ ἄγιοι πάντες... ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγαίοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θιλβόμενοι, κακουχούμενοι... τοσούτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὅγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι’ ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα» (Εβρ. ια' 33- ιβ' 2).

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΕΣ

Όσο πάμε και λιγοστεύουμε, δυστυχώς... Αυτή τη φορά ήταν η σειρά της τάξης του 1954. Δύο εκλεκτά μέλη της Ένωσής μας από την τάξη αυτή δε θα τα έχουμε κοντά μας και στις συνάξεις μας θα είναι αισθητή η απουσία τους.

† π. ΘΩΜΑΣ ΜΠΙΛΙΟΣ

Τελειωθείς εν ολίγῳ, επλήρωσε χρόνους μακρούς.

Αρεστή γαρ η Κυρίων ψυχή αυτού (Σοφία Σολομώντος)

Οπαπα-Θωμάς, το αιδόνι της Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου, ο δεξιοτέχνης της εκκλησιαστικής μουσικής και του δημοτικού μας τραγουδιού, σίγησε για πάντα. Ας είναι ευλογητός ο Θεός που τον αγάπησε πολύ και τον πήρε κοντά Του. Ευτυχισμένη η γη της Τριχωνίδας, το τόπου καταγωγής του, που τον σκεπάζει.

Γεννήθηκε το 1937. Ήταν μέλος πολυμελούς οικογένειας (είχε επτά αδέλφια!). Μετά τις εγκύλιες σπουδές στο χωριό του, γράφτηκε στην Εκκλησιαστική Σχολή Κορίνθου, από την οποία αποφοίτησε το 1961.

Δεν καθυστέρησε. Αμέσως σχεδόν παντρεύτηκε και χειροτονήθηκε διάκονος και ιερέας στον Άγιο Γεώργιο Μεσολογγίου. Έπειτα από οκτώ χρόνια, κατόπιν αιτήσεώς του, διορίστηκε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Γαβαλού Ευρυτανίας. Εκεί παρέμεινε μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Τότε αποφάσισε να έλθει στην Αθήνα, όπου βρίσκονταν οι πέντε κόρες του και τα τέσσερα εγγονάκια του, ζώντας μαζί τους ευτυχισμένες ημέρες. Ως συνταξιούχος ιερέας, λειτουργησε στον Άγιο Γεώργιο Καλλιθέας αρκετά χρόνια, όσο του επέτρεπε η κλονισμένη υγεία του.

Ως συμμαθητής και φίλος υπήρξε αγαπητός σε όλους, ενάρετος και τίμιος, μειλίχιος, ταπεινός, συνεργάσιμος και πάντα πρόθυμος να εξυπηρετεί όλους μας. Όλοι τρέχαμε κοντά του κι αυτός μας βοηθούσε να ξεπερνάμε τα προβλήματά μας.

Στον αθλητισμό ήταν πολύ καλός, ιδιαίτερα στο ποδόσφαιρο.

Στις ώρες της σχόλις τραγουδούσε ή έψαλλε, και τότε ήταν που τον άκουγες κι αισθανόσουν ν' ανεβαίνεις στον ουρανό! Μαγευτική η φωνή του και εξαιρετική η τέχνη του. Στις διάφορες εκδηλώσεις της Σχολής, μας εκπροσωπούσε επάξια και αποσπούσε επαίνους απ' όλους. Ιδιαίτερα, ο μακαριστός Μητροπολίτης Κορινθίας και Πρόεδρος της Σχολής, κυρός Προκόπιος, είχε μαγευτεί από τη φωνή και την τέχνη του.

Πέρα από αυτά, θα πρέπει να τονισθεί και η ευθύτητα του χαρακτήρα του, η ντομπροσύνη με την οποία αντιμετώπιζε τα πράγματα.

Ως πρεσβύτερος, εργάστηκε με το ποίμνιό του για την Εκκλησία και για τον πάσχοντα συνάθρωπο και διακρίθηκε σ' αυτό τον τομέα. Δεν περίμενε να ασκήσει το έργο του κατά τη διάρκεια των ιεροτελεστιών. Δημιουργού-

σε ο ίδιος κι άλλες ευκαιρίες για επαφή με τους πιστούς, συμμετέχοντας στις διάφορες γιορτές και εκδηλώσεις της ζωής τους. Έτρεχε σε κάθε περίπτωση να συνδράμει τον καθένα στις δύσκολες στιγμές, να φέρει παραμυθία «εις οίκους τεθλιψμένους» και ειρήνη σε σπίτια ταραγμένα από διχόνοιες. Σε όλη τη διάρκεια της ιερατείας του διακρίθηκε για την ευαγγελική ταπείνωση, την απλότητα του χαρακτήρα του και την αμεσότητα της επικοινωνίας του με τον ευσεβή λαό του Θεού.

Συνεργάστηκε με τους γονείς για την ορθή και χριστιανική διαπαιδαγώγηση των νεαρών μελών της ενορίας του. Και σήμερα ακόμη υπάρχουν γονείς που εκδηλώνουν την ικανοποίησή τους για την ιδιαίτερη στοργή που επέδειξε για τη διαπαιδαγώγηση και την πρόοδο των παιδιών τους ο παπα-Θωμάς.

Σε όλη τη διαδρομή του υπήρξε ο ποιμήν ο καλός, που γνωρίζει «τα ίδια πρόβατα και καλεί αυτά κατ' όνομα και γιγνώσκεται υπ' αυτών». Ήταν ο άγγελος της χαράς και ο πνευματικός ευαγγελιστής της αγάπης και της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Ος λειτουργός του υψίστου, ιερούργησε «τον λόγον της

αληθείας» και «κήρυξε αμέμπτως το ευαγγέλιον» ως διδάσκαλος και ερμηνευτής του θελήματος του Θεού με συγκινητικό για τη διδασκαλία ζήλο. Η φιλότιμη και μέχρις αυτοθυσίας προσπάθειά του είχε το αντίκρισμά της όχι μόνο στην εκτίμηση και την εμπιστοσύνη από μέρους των ενοριτών του, αλλά και στη θαυμαστή εκπλήρωση της υποσχέσεως του Κυρίου: «Και ταύτα πάντα προστεθήσεται ημίν».

Ως άνθρωπος, ήταν συνεργάσιμος, απλός στους τρόπους και στη ζωή του, καταλάβαινε τον πόνο του άλλου, ήξερε τι θα πει ανέχεια και γι' αυτό κατόρθωνε να μπαίνει στην καρδιά των πραγμάτων και να τα αντιμετωπίζει με επιτυχία. Ενθάρρυνε τους αδύνατους κι έδινε ελπίδα στους ανθρώπους του μεροκάματου. Αγαπούσε, συμπονούσε, συγχωρούσε, συνέπασχε και ελεούσε με το περίσσευμα της ψυχής του.

Ως οικογενειάρχης, είχε την ευτυχία να δημιουργήσει μια καλή και άξια οικογένεια. Ο Θεός του χάρισε, όπως του άξιζε, μία πιστή, ενάρετη, εργατική και ικανότατη σύζυγο που συμπαραστάθηκε επάξια στο έργο του και του έδινε θάρρος στις δύσκολες στιγμές και πέντε εξαίρετες κόρες, καταξιωμένες στον κοινωνικό χώρο, με απόψεις κρυστάλλινες σε πολλά κοινωνικά θέματα.

Αγαπούσε τα παιδιά και τα εγγόνια του και συμπαραστάθηκε με στοργή και αυτοθυσία στις χαρές και τις λύπες τους. Με λόγια σοφά και μετρημένα και με ήρεμο βλέμμα τα γέμιζε με σιγουριά και γαλήνη και τα κατηύθυ-

νε με σοφία, δείχνοντάς τους τον δρόμο της αρετής, της πίστης, του ωραίου και του αγαθού. Δεν οργιζόταν ποτέ ούτε έκανε ποτέ άδικες κρίσεις, παρόλο που χρειάστηκε κάποιες φορές να φανεί αυστηρός. Και η οικογένεια του συμπαραστάθηκε πολύ, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια που η ασθένειά του (σάκχαρο) είχε δυσκολέψει πολύ τις κινήσεις του. Ήταν αναγκασμένος να παραμένει στο σπίτι και να δέχεται τις περιποιήσεις των οικείων του. Αυτός ήταν και ο λόγος που τα τελευταία χρόνια απουσίαζε από τις εκδηλώσεις της Ένωσής μας. Διατηρούσε όμως επικοινωνία με τους συμμαθητές και φίλους του ως το τέλος της ζωής του.

Ο Πανάγαθος και Πάνσοφος Θεός τον πήρε πλέον μαζί του, για να τον καταστήσει λειτουργό στο υπερουράνιο θυσιαστήριο Του, στη θριαμβεύοντα σε τοις ουρανοίς Εκκλησία, απ' όπου είναι βέβαιο πως θα πρεσβεύει για όλους. Ο χαμός του είναι αβάσταχτος για τους οικείους του αλλά και όλους εμάς τους φίλους που τον αγαπήσαμε. Το κενό που αφήνει πίσω του είναι δυσαναπλήρωτο.

Εμείς, όμως, θα κρατάμε ζωντανή μέσα μας και με σεβασμό τη μνήμη του και ζωηρές τις αναμνήσεις από τη φιλία του. Πάντα θα βρίσκεται στην καρδιά μας και θα αποτελεί πρότυπο για τα επόμενα βήματά μας.

Αιωνία η μνήμη του.

Κώστας Σταυρόπουλος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΛΑΧΟΔΗΜΗΤΡΗΣ

Δεκαετία του '50. Νέα παιδιά, δωδεκάχρονα, στο προαύλιο της Ιερατικής Σχολής στην Κόρινθο πλάθαμε όνειρα εκεί, δίπλα στη θάλασσα του Κορινθιακού, μέσα σε δύσκολες, πραγματικά, συνθήκες. Παιδιά φτωχά, οι περισσότεροι από αγροτικές οικογένειες, ήμασταν εκεί προσπαθώντας να κερδίσουμε το στοίχημα της ζωής.

Ο Νίκος, παιδί της αργολικής γης, γράφτηκε στη Σχολή για μια τύχη καλύτερη. Με την επιμέλεια και το πάθος του για τη γνώση διακρίθηκε από την αρχή και βρέθηκε ανάμεσα στους πρώτους της τάξης του. Επί επτά ολόκληρα χρόνια κυνηγούσε να σκαρφαλώνει όσο πιο ψηλά γίνεται, πάντοτε με τις δικές του δυνάμεις και με τον ακέραιο χαρακτήρα του.

Ήταν πολύ ήρεμος χαρακτήρας και ποτέ του δε δημιούργησε προβλήματα στους άλλους. Αντίθετα, έσπευσε πάντοτε να βοηθήσει στην καλλιέργεια ενός κλίματος ενότητας και αγάπης μεταξύ των συμμαθητών του.

Το 1961 βρέθηκε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Κι εκεί διακρίθηκε για την επιμέλεια, την εργατικότητα και τη φιλομάθειά του. Πήρε γρήγορα το πτυχίο της θεολογίας και, χωρίς να ξάσει καιρό, γράφτηκε στη

Φιλοσοφική Σχολή της Αθήνας. Το 1966 κατετάγη στις τάξεις του στρατού, όπου υπηρέτησε ως έφεδρος Ανθυπολοχαγός Πεζικού μέχρι το 1966. Στη συνέχεια, ρίχτηκε στον στίβο της ζωής. Διορίστηκε στην εκπαίδευση, όπου προσέφερε τις επιστημονικές του υπηρεσίες και γνώσεις παραλληλα με την έντονη κοινωνική του συμπεριφορά. Έφτασε μάλιστα και στο πόστο του διευθυντή και καταξιώθηκε ακόμα περισσότερο στα μάτια των συναδέλφων του και των μαθητών, προσφέροντας σπουδαίο έργο. Λογάριαζε πάντα τη γνώμη του άλλου, σεβόταν την παρουσία του, άκουγε τη γνώμη του και κατέληγε πάντοτε σε σωστές αποφάσεις.

Μέσα στον ετερογενή κόσμο των ποικίλων αξιών και πρακτικών, μέσα στην ανταγωνιστική αρένα ετερόκλητων ιδεολογιών και συγκρούσεων, πορεύτηκε με σταθερότητα και συνέπεια, χωρίς να ξεφύγει από τον ανθρωπιστικό προσανατολισμό και τις βαθιές ευαισθησίες του. Ήταν άνθρωπος γεμάτος αγάπη και καλοσύνη, πίστη και ευσέβεια, κατανόηση και επιείκεια.

Στην κιβωτό της σύγχρονης εκπαιδευτικής οικογένειας αλλά και στα μύχια της συνείδησής μας έχει κερδίσει επάξια ξεχωριστή θέση για την ευθύτητα στους τρόπους, το

εξαίρετο ήθος, την ταπεινότητα και την καλοσύνη του.

Παράλληλα, είχε την ευτυχία να δημιουργήσει μια υποδειγματική και άξια οικογένεια με τη βοήθεια του Θεού, που με πίστη υπηρέτησε σε όλη του τη ζωή. Μια σύζυγο αφοσιωμένη και ευγενική και δυο εξαίρετα παιδιά, με ήθος και αξιοπρέπεια. Αγαπούσε τα παιδιά του, αγωνιούσε και νοιαζόταν για την πρόοδό τους, την προκοπή και την παιδεία τους.

Καθώς η αγάπη δε γνωρίζει κόσμους και σύνορα, μέσα απ' την αγάπη μας θα βρίσκεται πάντα κοντά μας. Θα μένει μέσα στις καρδιές μας ως άριστος φίλος, άριστος συνάδελφος, άριστος άνθρωπος.

Τώρα η αγνή ψυχή του φτερούγισε από τα παρόντα στα αιώνια, εκεί όπου τα χρόνια του κοντά στον Θεό που τόσο αγάπησε θα είναι αιώνια. Όσοι πορευτήκαμε μαζί του νιώθουμε προνομιούχοι. Μας έμαθε πολλά. Γ' αυτό και θα μένει στη μνήμη μας ως σημείο πνευματικής αναφοράς και ως πρότυπο ήθους.

Αιώνια του η μνήμη.

Μιχάλης Καλλαράς

Εκκλησιαστική Σχολή Κορίνθου, 1-6-1952: οι τελειόφοιτοι, μητροπολίτες και καθηγητές της Θεολογικής Σχολής (φωτογραφία Ηλία Οικονόμου).

Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Toν Γιώργον Α. Φωτόπουλον

Σιγή ιχθύος παρατηρείται στην εποχή μας από τους πνευματικούς ανθρώπους, τη στιγμή που η πατρίδα κινδυνεύει. Δε θα αποδεχτώ βέβαια τη γνώμη του Καζαντζάκη που λέει ότι «όταν η πατρίδα δοκιμάζεται ή κινδυνεύει, η θέση του πνευματικού ανθρώπου είναι στη φυλακή. Εκεί τον έχουν οδηγήσει και από εκεί φωνάζει...». Πιστεύω ότι ο πνευματικός άνθρωπος πρέπει να αγωνίζεται για την ειρηνική συνύπαρξη, χωρίς βία, κατά της βίας και του ολοκληρωτισμού με αρχή το σύνθημα «Θέλεις ειρήνη; Υπεράσπισε την ελευθερία». Γιατί η ελευθερία σήμερα κινδυνεύει από τη δασκαλεμένη, πειθαρχημένη, φανατισμένη και άβουλη μάζα.

Αυτή τη μάζα ο πνευματικός άνθρωπος, με τη διδαχή και το παράδειγμά του, έχει έσχατη αποστολή να την μεταποιήσει σε σκεπτόμενους ανθρώπους με προσωπική ταυτότητα, ελεύθερη βούληση και ευθύνη, με ποιότητα, επίγνωση και αυτοσυνειδησία και να την οδηγήσει στην κατανόηση της ιερότητας της εκλογής και της ψήφου τους, καθώς και στην απροσμέτρητη ευθύνη τους για την ελευθερία και τη δημοκρατία.

Ο πνευματικός άνθρωπος σήμερα πρέπει υπεύθυνα να ακολουθεί το βαρύτιμο παρελθόν των συναδέλφων του. Να αντιμετωπίσει με μεγάλη περίσκεψη τις κοσμοϊστορικές αλλαγές και την κρίση των καιρών μας, που είναι η απώλεια του μέτρου, η περιφρόνηση αρχών, η θρησκευτική, ηθική, κοινωνική και πολιτική αμηχανία του ανθρώπου.

Ειδικότερα, καλείται να τιθασεύσει τον άφρονα εγωισμό, την ύβριν της σύγχρονης τεχνικής και πολιτικής και

να βοηθήσει τον άνθρωπο ως πρόσωπο που κινδυνεύει να απολεσθεί μέσα στην ανωνυμία του πλήθους και απειλείται να μετατραπεί σε απλό βιολογικό ον, χωρίς εσωτερική, αντικειμενική, πραγματική ελευθερία και μεταφυσική ουσία και δύναμη.

Ο πνευματικός άνθρωπος σήμερα οφείλει να διδάσκει ότι, αν οι τεράστιες επιστημονικές και τεχνικές δυνατότητες δεν ελεγχθούν υποτασσόμενες στις ανθρώπινες ηθικές αξίες, ο απόλυτος όλεθρος είναι ανοιχτός και σύντομος.

Ο δάσκαλος, ο κληρικός, ο δικαστικός, ο ακαδημαϊκός, ο φιλόσοφος, ο ποιητής, ο καλλιτέχνης, ο πνευματικός ηγέτης κάθε κοινωνικής, πολιτικής και πολιτιστικής ομάδας οφείλει σήμερα με το διδακτικό του έργο να ξεσηκώσει τις συνειδήσεις της νέας γενιάς και να επιδράσει στην όλη παιδευτική διαδικασία, ώστε τα μηνύματα της γενιάς αυτής να διαποτίσουν τη σκέψη του λαού.

Δυστυχώς σήμερα επικρατεί το σύνθημα «Περισσότερη ελευθερία και λιγότερη ευθύνη!». Έχουν ανατραπεί οι αξίες. Το ρητό των προγόνων μας «τ' αγαθά κόποις κτώνται» έχει πάρει την πολιτική (βο(υ)λευτική) μορφή: «Τα αγαθά κόλποις κτώνται». Αυτές τις απειλές πρέπει ν' αποκαλύψει σήμερα ο πνευματικός άνθρωπος.

Αισθάνεται όντως σήμερα ευθύνη για τα τεκταινόμενα; Ο Καζαντζάκης από τον τάφο του φωνάζει και του λέει: «Ν' αγαπάς την ευθύνη. Για ό,τι δυσάρεστο συμβαίνει στον κόσμο να λες: Εγώ φταιώ. Γιατί μονάχος εγώ θα μπορούσα να σώσω τη γης. Αν δε σωθεί, εγώ φταιώ». ☺

Όσοι δεν έχουν παραλάβει
το Λεύκωμα να επικοινωνήσουν
με τον κ. Μιχάλη Μαρινό
στο τηλ. 6944 581583 για
να τους αποσταλεί χωρίς
καμία οικονομική επιβάρυνση.

Το επανεκδοθέν Λεύκωμα
της Ένωσής μας μπορείτε
να το βρείτε στο website
της Εκκλησιαστικής
Σχολής Κορίνθου,
www.eaes.k.gr

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ

Διήγημα του Αργύρη Τσίχλα

Xειμωνιάτικο δειλινό στην Αντίκυρα το 1944. Ο ήλιος σκαπέτησε πίσω από την κορυφή του Συρού και πάει κατά τη Δεσφίνα, τους Δελφούς, το Χρυσό και την Άμφισσα. Σύσκλιαζε· ήταν η ώρα «περί λύχνων αφάς» που παλιά οι ληστές ζύγωναν στα χωριά.

Μια ομάδα ανταρτών του ΕΛΑΣ, συντεταγμένη χαλαρά σε τριάδες, μπαίνει στην Αντίκυρα από το λόγκο, τραγουδώντας το αντάρτικο θούριο: «Στους κάμπους βροντάει το κανόνι / και στα βουνά κεραυνοί / τρίζουν, γκρεμίζονται θρόνοι / νέα ζωή προχωρεί...». Εμείς, τα παιδιά της γειτονιάς, αγόρια και κορίτσια, που παίζαμε ακόμη στη μέση του δρόμου, παραμερίσαμε για να περάσουν. Όχι, δε φοβήθηκαμε όπως φοβόμαστε το 1942 όταν βλέπαμε ενόπλους και δεν ξέραμε αν ήταν αντάρτες ή ληστές. Έγώ, όταν τους είδα, θυμήθηκα τη Μ. Τετάρτη του 1942, που μαζί με τη θεία μου την Ασήμω την Ντούλαινα, την αδελφή της γιαγιάς μου, της γρια-Καραμπούλαινας, βοσκούσαμε τα μανάρια (γίδες και κατσίκια) περίπου εκατό μέτρα μακριά από το τελευταίο σπίτι της Αντίκυρας, στον δρόμο προς τη Δεσφίνα, και της είπα προσχηματικά:

«Θεια-Ασήμω, εγώ θα πάρω τη γίδα και τα κατσίκια και θα φύγω, γιατί βράδιασε και μπορεί να περάσ' ο λήσταρχος Αβουρίτ'ς και να μας τα πάρ'».

Ο ουσιαστικός λόγος που με παρακινούσε να φύγω ήταν ότι ήθελα να προλάβω να παίξω με τα άλλα παιδιά, όσο φώτιζε ακόμα. Η θεια μου η Ασήμω μού απάντησε:

«Χο ιγώ θα περιμένω να βοσκήσ' νε στο σκουλιασμένο λίγο τσύστερα θα φύγω».

Δεν πρόλαβε όμως η κακομοίρα, γιατί πέρασε ο Αβορίτης με την ομάδα του, μέσα στην οποία ήταν και πέντε έξι Δεσφινιώτες, που αργότερα εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ και πολέμησαν γενναία τους Γερμανούς και τους Ιταλούς και της τα πήραν! Και την είδα να τρέχει πίσω από μένα και να μαδιέται φωνάζοντας:

«Ποπο τι έπαθα το μαγκούφ. Πέρασ' ο Αβουρίτ'ς τσε μ' πήρ' τα ζωντανά τσε πώς θα κάμω Λαμπρή». Εγώ είχα λυπηθεί πολύ. Τόσο γιατί άρπαξαν τη γίδα και τα κατσίκια της θειας μου, που ήταν μια φτωχή γυναίκα, όσο και γιατί δεν ήμουνα μπροστά να ιδώ κατά πρόσωπο τον διαβόητο λήσταρχο της περιοχής, τον Γιάννη τον Αβορίτη με τον ντουλαμά, τα τσαρούχια και το φέσι του. Έμοιαζε άραγε με τον Νταβέλη που του έβγαλαν και τραγούδι; Τους Δεσφινιώτες τούς ήξερα, αφέθηκαν οι αμαρτίες τους. Ένας ήταν και ξάδελφος της μάνας μου. Δε δίστασε όμως κι αυτός να ληστέψει, διακριτικά βέβαια γιατί στάθηκε παράμερα, τη γιαγιά μου!...

Πέρασαν οι αντάρτες και ξαναγυρίσαμε στο παιχνίδι. Έγινε όμως μια παρεξήγηση. Δε θυμάμαι την αιτία και ποιος έφταιγε. Ισως έφταιγε εγώ. Γιατί αποσπάστηκαν όλα σχεδόν τα παιδιά και άρχισαν να με βρίζουν εν χορώ και με τα χέρια ψηλά και επιτόπια άλματα: «Τούρκο, Τούρκο, Μεμέτ, Αλή Πασά ανάλατε». Ένιωθα πάλι αποσυνάγωγος. Σαν τον αποδιοπομπάιο τράγο των Ιουδαίων, τον Αζεζήλ. Πού να γνώριζαν κιόλας ότι η μάνα του πατέρα μου, η γιαγιά μου η Βασιλική Σαμουήλ, είχε ενδεχομένως μακριές εβραϊκές ρίζες. Θα με έκαιγαν ζωντανό! Θύμωσα άγρια όταν άκουσα να με βρίζουν Τούρκο. Κατά καιρούς βέβαια είχα ακούσει κι άλλα κοσμητικά επίθετα

όπως: «Μπαλούρδο, Νταβέλη, Βορδόλακα, αχρόνιαγο, μουλόπιασμα, Ντέρα». Και κατάρες όπως: «Να μη σώσεις, άμουρο γίνε ντε, να πνα σε βρει το απρόφταστο». Αυτά όμως δε με ενοχλούσαν και τόσο, γιατί ήταν στην ημερήσια διάταξη από τις γειτονισσες και τα άκουγαν και τ' άλλα αγιόπαιδα σαν και μένα. Το «Τούρκος» δεν το άντεχα. Θυμωμένος όπως ήμουνα, έσκυψα και πήρα μία πέτρα, που να μην την έπαιρνα. Άλλωστε ο πετροπόλεμος ήταν τότε το σπορ της εποχής. Από δω οι ΕΛΑΣίτες, από κει οι 5/42ότες και οι ΕΔΕΣίτες. Βγαίναμε έξω από το χωριό και δίναμε μάχες στον ελαιώνα. Συχνά δεχόμαστε και ενισχύσεις από τους Δεσφινιώτες. Τον Μπάμπη τον Παρασκευά του Προμηθέα, που βοηθούσε τους ΕΛΑΣίτες, και τον Λεωνίδα τον Λάμπρου του Σκαντζή, που βοηθούσε τους 5/42ότες.

Ο Ισραηλίτης, ο Σολομών Σαρφάτης (που είχε βρει καταφύγιο στην Αντίκυρα κατά τη διάρκεια της Κατοχής με την οικογένειά του και άλλες τέσσερις εβραϊκές οικο-

γένειες), κάθε φορά άλλαζε στρατόπεδο. Προδήλως, για να μην προκαλεί εχθρότητες με τη μόνιμη ένταξή του σε έναν σχηματισμό. Τα παιδιά, όταν με είδαν που έσκυψα και πήρα πέτρα, έτρεξαν φοβισμένα και μπήκαν όλα στην αυλή της γρια-Παρασκευής του Σουλτάνη και έκλεισαν την αυλόπορτα. Τότε εγώ, και αφού βεβαιώθηκα (μάρτυς μου ο Θεός) ότι δε θα τραυματίσω κανένα παιδί, πέταξα την πέτρα για να χτυπήσει στην αυλόπορτα, να φοβηθούν και να σταματήσουν να με φωνάζουν Τούρκο. Κατά αυτήν τη συγκυρία όμως η γειτονοπούλα μου, η Ασήμια του Χοντρομιχάλη, που πάντα παίζαμε μαζί, χάραξε την πόρτα κι έβγαλε λίγο το κεφάλι της για να δει τι κάνω και πού είμαι. Η συγκυρία ήταν πολύ άσχημη. Η πέτρα τη βρήκε στο μέτωπο, επάνω από το αριστερό μάτι (ευτυχώς που δεν τη στράβωσα). Πετάχτηκε ένας πίδακας αίματος και η Ασημούλα έπεσε χάμα λιπόθυμη. Τρελάθηκα από τον φόβο και τις τύψεις. Φοβήθηκα ότι τη σκότωσα. Στην απόγνωσή μου το 'βαλα στα πόδια πανικόβλητος και πήγα και κρύφτηκα, για να μη με βρουν, κάτω από τη σκάλα του δημοτικού σχολείου. Είπα να μπω στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου, που ήταν εκεί κοντά, αλλά φοβόμουν τον Θεό και τους αγίους. Κάτω απ' τη σκάλα περίμενα μέχρι να νυχτώσει για τα καλά. Όταν νύχτωσε κι έπεσε πυκνό σκοτάδι, έφυγα προς τον ελαιώνα και από κει πήγα στον κήπο μας, που ήταν έξω από τα τελευταία σπίτια του χωριού προς το βουνό, λίγο πιο πάνω από το σπίτι μας και το σπίτι της Ασημούλας. Εκεί ανέβηκα σε μια γέρικη ελιά που έγερνε ο καρπός της και περίμενα. Τι περίμενα ούτε κι εγώ ήξερα, είχα απελπιστεί. Την ελιά αυτή τη χρησιμοποιούσα την ημέρα σαν παρατηρητήριο, για να μη μας κλέβουν τα κουκιά και μας κόβουν το νερό, που ξεχείλιζε από τη δεξαμενή του χωριού και μέσα απ' το αυλάκι έφτανε εδώ κάτω σ' εμάς. Σε λίγο, μέσα στο σκοτάδι διέκρινα μια ανθρώπινη φιγούρα να ψάχνει με έναν φακό γύρω γύρω. Κράτησα και την αναπνοή μου ακόμα για να μην αποκαλυφθεί η θέση μου. Όταν άκουσα όμως τη φωνή του να με καλεί χαμηλόφωνα «Αργύρ', πού είσαι;», κατάλαβα ότι ήταν ο αδελφός της μάνας μου, ο θείος μου ο Κώστας ο Κάτσος (Καραμ' τούλας). Τότε κατέβηκα από την ελιά και δειλά δειλά τον ρώτησα: «Μπάρμπα, τι κάνει η Ασημούλα;» Εκείνος με καθησύχασε:

«Ευτυχώς», μου είπε, «δεν της έκανες μεγάλη ζημιά. Της έδεσε την πληγή ένας αντάρτης νοσοκόμος και θα γίνει καλά. Εσύ όμως δεν πρέπει να γυρίσεις απόψε στο σπίτι».

Κατάλαβα. Ο πατέρας θα είχε σίγουρα άγριες διαθέσεις. Και εκεί θα έψαχναν να με εντοπίσουν οι διώκτες μουν· ο δάσκαλος, ο πατέρας της Ασημούλας, τα μέλη της Επιτροπής Λαϊκής Ασφάλειας, για να με πιάσουν, να με δείρουν ή να με κλείσουν κρατητήριο.

«Και πού θα πάω;», ρώτησα τον θείο μου.

«Θα σε πάω στο σπίτι της θειας της Ελένης της Κεφαλαινίας και θα περιμένεις εκεί μέχρι να γυρίσω να σε πάρω», μου είπε ο θείος μου ο Κώστας. Και συνέχισε: «Εγώ

θα πάω στο καφενείο του Σίσσου, τάχα για να παίξω χαρτιά και να χαλάσω τον ντουρό. Από κει θα σε πάρω και θα σκεφθούμε πού θα πάμε». Πήγαμε στο σπίτι της θειας μου της Ελένης, κάθισα σ' ένα σκαμνί δίπλα στην παραστιά και δεν άνοιξα το στόμα μου σε κανένα. Ούτε στη ξαδέλφια μου, τη Σοφία, τον Γιώργο, τη Γαριφαλιά, ούτε στη θειά μου την Ελένη και τον μπάρμπα μου τον Στάθη τον Κεφάλα. Ο χρόνος αναμονής εκεί μου φάνηκε ατέλειωτος. Οι ενοχές, η μεταμέλεια και ο φόβος για το τι με περίμενε με βασάνιζαν. Πνιγόμουνα στην κυριολεξία. Με είχε καταλάβει απόγνωση. Ένα παιχνίδι παιδικό και να εξελιχθεί σε αιματηρό επεισόδιο με απρόβλεπτη κατάληξη!

Κάποτε γύρισε ο θείος μου ο Κώστας. Αισθάνθηκα ανακούφιση. Μια σταγόνα οίκτου για τον αμαρτωλό... Με πήρε απ' το χέρι και μου λέει:

«Δε θα πάμε ούτε στο δικό μου σπίτι απόψε. Θα κοιμηθούμε στη βάρκα που την έχω αφαγμένη στον Αϊ-Σίδερο στα σχίνα. Εκεί δεν πρόκειται να μας ψάξει κανείς. Άσε να καταλαγιάσουντε τα πράγματα και βλέπουμε πότε θα παρουσιαστείς».

Έτσι πήγαμε στον Αϊ-Σίδερο. Ξαπλώσαμε πρώτα στο αμπάρι της βάρκας και σκεπαστήκαμε με κάτι κουρελούδες και μια βελέντζα. Όλη τη νύχτα έβλεπα εφιάλτες! Άκουγα και το σκάσιμο, τσακ τσακ, που έκαναν τα μούσκλια στον πάτο της θάλασσας κι έλεγα: «Τώρα έρχονται να με πιάσουν». Σαν ξημέρωσε ο Θεός την ημέρα, σηκώσαμε τα δίχτυα. Πιάσαμε κάτι λίγα ψαράκια (γόπες, σαφρίδια, σκορπιούς και καλόγριες). Πλύναμε τα δίχτυα και τ' απλώσαμε στην άμμο για να στεγνώσουν. Και τότε ρώταω τον θείο μου:

«Τώρα θα γυρίσουμε στην Αντίκυρα;»

«Όχι», μου λέει. «Εσύ θα μείνεις εδώ, να σου φέρω να φας και βλέπουμε. Έχω πετονιές στ' αμπάρι, πάρε μία και τράβα στα βράχια του Κότρωνα, δόλωσε σουπιές και ψάρεψε».

Είχαμε πιάσει και κάτι σουπιές και μου δώσε τα πλοκάμια τους για δόλωμα. Η άρνησή του να επιστρέψω στην Αντίκυρα μεγάλωσε την αγωνία μου. Τι θα γίνω, λέω μέσα μου, πειρατής; Προτιμούσα να λογοδοτήσω. Έγκλημα, τιμωρία, εξιλασμός, συγγνώμη. Γύρισα λοιπόν προς τον θείο μου και τον ρώτησα:

«Θείε, θα με κλείσουν φυλακή γι' αυτό που έκανα;»

Εκείνος με κοίταξε με ένα αινιγματικό χαμόγελο, που δε διέφυγε της παρατηρητικότητάς μου, και μου απάντησε:

«Δεν ξέρω την ποινή που προβλέπει ο νόμος. Θα ρωτήσουμε τον πατέρα σου που είναι Λαϊκός Επίτροπος, αρμόδιος να ασκήσει ποινική δίωξη εναντίον σου. Εκτός εάν δηλώσει κώλυμα και τον αναπληρώσει ο αντικαταστάτης του, ο Τέλιος ο Ζέρβας».

Εγώ τα χασα ακόμη περισσότερο. Έμπλεξα, σκέφτηκα, πολύ άσχημα. Σε ποιες φυλακές θα με πάνε; Στα Σάλωνα ή στη Λιβαδειά; Εκτός εάν με κρατήσουν στα κρατητήρια του σπιτιού του Σκαντζή. Εκεί με είχαν πάλι κρα-

τήσει πρόσφατα για άλλη αταξία, αλλά απέδρασα. Βγήκα στα κεραμίδια, πέρασα στο λιτρούβιό των Παπακωνστανταίων που ήταν δίπλα και έφυγα. Σκέτος κεραμιδόγατος. Φρόντισα δε φεύγοντας να συναποκομίσω και το κουδούνι του δημοτικού σχολείου, που είχαν απαλλοτριώσει οι ιθύνοντες, το οποίο επέστρεψα στο σχολείο γιατί ήταν «δ' κό μας», του σχολείου μας δηλαδή, και δέχτηκα την επιβράβευση του δασκάλου για μία και μοναδική φορά. Με πήραν τα κλάματα. Τότε ο θείος μου κατάλαβε σε τι τρικυμία ζούσα και μου είπε:

«Άκουσε με προσεκτικά. Η Αντίκυρα, όπως ξέρεις, βρίσκεται στη Στερεά Ελλάδα. Εδώ λοιπόν εφαρμόζεται ο Κώδικας της Λαϊκής Δικαιοσύνης που λέει ότι οι ανήλικοι μέχρι δέκα χρόνων δε δικάζονται για καμιά πράξη τους. Εσύ δε δεν είσαι ακόμη δέκα χρόνων. Επομένως θα γλιτώσεις τη φυλακή. Φρόντισε όμως, από δω και πέρα, να μην κάνεις αταξίες και να μην πετάς πέτρες στα κουτουρόνι. Γιατί, όπως λέει η γιαγιά σου η Καραμ' τούλαινα, το λιθάρι το ορίζεις όσο το κρατάς στο χέρι. Άμα το πετάξεις όμως, δεν ξέρεις σε ποιανού κεφάλι θα πάει».

Ανάπνευσα από αυτή την πληροφορία. Στη βάρκα κοιμήθηκα τέσσερις μέρες. Την Πέμπτη ημέρα ο θείος μου έκρινε ότι έπρεπε να επιστρέψω στο σχολείο. Δύσκολη απόφαση για μένα. Σκεφτόμουν πώς θα με αντιμετώπιζαν ο πατέρας μου, ο δάσκαλος, η Ασημούλα, τα παιδιά. Τελικά το πήρα απόφαση, έπρεπε να γυρίσω. Μπροστακός και πίσω ρέμα, αλλά στην ανάγκη πείθονται και οι θεοί. Κι εγώ βέβαια δεν ήμουνα θεός!

Ε, λέω, θα με δείρει ο δάσκαλος όπως έκανε τις άλλες φορές. Θα με βάλει τιμωρία να σταθώ όρθιος μπροστά στον πίνακα με το ένα πόδι για μια εβδομάδα για να εξιλεωθώ. Με τι όμως θα με δείρει; Με τον μεγάλο χάρακα που μου είχε στείλει η αδελφή του πατέρα μου, η θεία Ουρανία από την Κόρινθο και τον είχα χρησιδανείσει στον δάσκαλο ή με καμιά βίτσα; Προτιμούσα τη βίτσα. Γιατί έσπαζε εύκολα στο τρίτο χτύπημα και έτσι σταματούσε το παιδαγωγικό ξύλο. Όταν γύρισα στο σπίτι, ο πατέρας μου έλειπε στο ψάρεμα και η μάνα μου στις ελιές. Πήγα στον κήπο μας, έκοψα ένα λεπτό αγριλίδι, το μάδησα και από «ψ' λά», για να μη βλέπουν οι Αντικυραίοι, πήγα στο σχολείο. Άφησα επάνω στο γραφείο τη βίτσα και κάθισα στο θρανίο με σκυμμένο το κεφάλι. Το σχολείο ήταν μονοθέσιο. Όλες οι τάξεις είμαστε στην ίδια αίθουσα. Έψαχνα με το μάτι μου την Ασημούλα, που ήταν πιο μικρή από μένα. Δεν την είδα. Περίμενα έμφοβος την αντίδραση του δασκάλου όταν θα ερχόταν. Τελικώς, φάνηκε στην πόρτα ο δάσκαλος. Με έπιασε ταραχή μόλις τον είδα. Λέω μέσα μου: Ετοιμάσου, Ανάργυρε, τώρα να τις φας. Άλλωστε, με αυτό που έκανες σου χρειάζεται ακόμη ένα γερό ξύλο! Είχα το «γνώθι σαυτόν», παρόλο που δεν είχα επισκεφθεί ακόμη τότε τους Δελφούς. Ο δάσκαλος πλησίασε στην έδρα. Γύρισε και είδε τη βίτσα. Κατάλαβε ποιος την είχε φέρει. Πήρε το αυστηρό ύφος του, πάντοτε βέβαια ήταν αυστηρός, και μου λέει:

«Σήκω από εκεί. Θα πας στο τελευταίο άδειο θρανίο και θα είσαι μόνος σου μέχρι το τέλος της χρονιάς. Και να ξέρεις ότι λυπάμαι τον πατέρα σου, που έχει την ψευδαίσθηση ότι εσύ μπορείς να γίνεις άνθρωπος, ενώ στην πραγματικότητα είσαι ένας κακούργος και μισός». Κόκαλο εγώ! Τα λόγια του Κεραμίδια (του δάσκαλου) ηχούν ακόμα στη συνείδησή μου. Μου κακοφάνηκε που δε με έδειρε, γιατί δεν ένιωσα εξιλεωμένος. Και μου κακοφάνηκε περισσότερο που με αποκάλεσε κακούργο, παρ' ότι δε γνώριζα τότε το μέγεθος της κοινωνικής απαξίας του χαρακτηρισμού. Όταν γύρισα στο σπίτι, βρήκα τον πατέρα μου, που μόλις είχε επιστρέψει από το ψάρεμα και ήταν βρεγμένος. Με κοίταξε με συγκατάβαση και με ρώτησε να του πω τι έγινε σχετικά με τον δάσκαλο. Του ανέφερα τα καθέκαστα. Ακολούθησαν νουθεσίες σε ήπιο τόνο και μια απαρέσκεια για όσα είπε ο δάσκαλος:

«Είπαμε, είσαι άτακτος, όχι όμως και κακούργος! Φρόντισε όμως από δω και πέρα να μη δώσεις αφορμή για παρατηρήσεις και να αποδείξεις ότι δεν είσαι κακούργος».

Πήρα θάρρος από τη στάση του πατέρα μου και τόλμησα και τον ρώτησα:

«Πατέρα, είμαστε Τούρκοι;»

Ο πατέρας μου χαμογέλασε και μου απάντησε:

«Όχι, παιδί μου, δεν είμαστε Τούρκοι, Έλληνες είμαστε.»

Τότε τον ξαναφώτησα: «Και γιατί τα παιδιά στην Αντίκυρα με παραγκωμιάζουν Τούρκο;»

Ο πατέρας μου στάθηκε για λίγο σκυθρωπός και συνέχισε:

«Τούρκο σε είπε για να σε πειράξει ο Σωτηρόγιαννος. Τον άκουσαν τα παιδιά, κατάλαβαν ότι θυμώνεις κι άρχισαν κι αυτά με τη σειρά τους να σε παραγκωμιάζουν Τούρκο. Τούρκο σε είπε γιατί ο παππούς σου ο Αργύρης ήρθε στην Αντίκυρα από τα Βουρλά της Μικράς Ασίας, ως φυγόδικος, επειδή σκότωσε έναν Τούρκο. Έφυγε απ' την πατρίδα του κρυφά, μαζί με έναν πρωτοξάδελφό του από το Εγγλεζονήσι, τον Γιώργο τον Τσίχλα, που κι εκείνος είχε σκοτώσει έναν Τούρκο, και πήγαν στην Τήνο, να προσκυνήσουν τη Μεγαλόχαρη και να εξιλεωθούν από την αμαρτία του φόνου. Ο εξάδελφος του παππού σου παντρεύτηκε μία Τηνιακιά, και όταν το 1919 αποβιβάστηκε ο Ελληνικός Στρατός στη Μ. Ασία, επέστρεψε στην πατρίδα του. Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή όμως (ας όψονται οι Αγγλογάλλοι), ξανάφυγε ως πρόσφυγας και πήγε στην Αργαλαστή στον Βόλο. Ο παππούς σου βγήκε στον Πειραιά, δούλεψε στη σιδηροδρομική γραμμή Αθηνών-Πελοποννήσου, και όταν έφτασε στο Αίγιο, μπήκε στην μπρατσέρα «Ελπίδα» του Σίσσου και αποβιβάστηκε στην Αντίκυρα. Εδώ παντρεύτηκε τη γιαγιά σου τη Βασιλική, θυγατέρα του Μήτσου του Σαμουήλ από τη Δεσφίνα».

Ο πατέρας μου έκανε μικρή παύση και συνέχισε:

«Η μάνα του παππού σου, η γιαγιά σου η Αγγελική, ήταν κόρη του μπουρλοτιέρη από τα Ψαρά, του καπετάν

Γιάννη του Μπουρνού, που σκοτώθηκε πολεμώντας στη στεριά, όταν ο Καποδιάστας πασάς των Τούρκων Χοσρέφ επιτέθηκε εναντίον των Ψαρών με 180 πλοία και 18.000 στρατό και τα κατέστρεψε. Οι Τούρκοι τού έκοψαν το κεφάλι και το έστειλαν στον ντορβά, με μέλι και αλάτι, πεσκέσι στον Σουλτάνο Μαχμούτ τον Β', για να το τοποθετήσει στην κόγχη της ντροπής (πέτρα του αποτροπισμού) στην Κωνσταντινούπολη σαν ατιμωτική τιμωρία, όπως έκανε και με το κεφάλι του Αλή Πασά το 1822. Την κόρη του δε, τη γιαγιά μου δηλαδή την Αγγελική, την περιμάζεψε ο προπάππος μου ο Τσίχλας, ορφανή από πατέρα και μάνα, πεντάχρονη παιδούλα από την παραλία των Ψαρών, μέσα από το κύμα, κυριολεκτικά κάτω από των Ψαρών την ολόμαυρη ράχη. Τη βρήκε να κλαίει και να αναζητά τους δικούς της κρατώντας στα χέρια της μια εικόνα, την Παναγία την Ψαριανή, που στη συνέχεια η αδελφή του παππού σου, η θεία η Μαργή, την πήγε στην Εκκλησία των προσφύγων, στον Άγιο Χαράλαμπο στη Χίο. Από τα Ψαρά ο προπάππος μου κατέφυγε, μαζί με άλλους κατατρεγμένους, στην Ερέτρια, και από κει το 1829 ξαναγύρισαν στα Βουρλά. Τη γιαγιά μου αυτή τη μεγάλωσε σαν ψυχοκόρη

ο προπάππος μου ο Τσίχλας στο σπίτι του και την πάντρεψε με τον γιο του, τον παππού μου τον Νίκο Τσίχλα. Ακόμα πρέπει να μάθεις ότι ο καπετάν Γιάννης ο Μπουρνούς ήταν πλήρωμα στο πυρπολικό του Παπανικολή, που ανατίναξε το δίκροτο των Τούρκων στην Ερεσό, τον Μάιο του 1821. Και ότι τις ρίζες μας τις είχαμε στη Δημητσάνα, απ' όπου έφυγαν οι δικοί μας το 1770 κυνηγημένοι από τους Τουρκαλβανούς, μετά την κατάπνιξη της επανάστασης που υποκίνησε η Τσαρίνα της Ρωσίας Μεγάλη Αικατερίνη με τους αδελφούς Ορλόφ στον Μοριά και σε άλλα μέρη της Ελλάδας. Το πατρογονικό μας δε επώνυμο ήταν Τριανταφύλλου. Το "Τσίχλας" είναι παρατσούκλι και μας το κόλλησαν στα Βουρλά, γιατί κάποιος δικός μας ήταν αδύνατος σαν τσίχλα! Σιγά σιγά, δε, επικράτησε το "Τσίχλας" σαν επώνυμο. Ελπίζω να μην επικρατήσει τελικά το "Τούρκος".

Εγώ, μετά το παραπάνω επεισόδιο, συνετίστηκα. Τα παιδιά σταμάτησαν να με παραγκωμιάζουν Τούρκο και η οικογένεια της Ασημούλας έδειξε μεγαλοψυχία και με συγχώρησε. Το ότι αργότερα εργάστηκα οκτώ χρόνια ως επιμελητής ανηλίκων και τριάντα πέντε ως δικαστής και εισαγγελέας είναι απλή σύμπτωση... ☺

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΙ ΚΑΛ'ΚΑΝΤΖΑΡ'

Του Γιώργου Α. Φωτόπουλου

Σαν έφτανε το Δωδεκάμερο, η γιαγιά η Βασίλω γινόταν άλλος άνθρωπος. Δε γέλαγε, δεν αστειευότανε, δεν τραγούδαγε, δεν ύφαινε, δε ζύμωνε... Έδειχνε σαν κάτι να την απασχολεί. Πολλές φορές την άκουγα να μονολογεί χαμηλόφωνα και μόλις ξεχώριζα να λέει:

— Οι κορδονούρληδες, οι ζιρζιβούλ'δις... Ας έρθ' νε σαν τους βαστάσει... Χίλια παλούκια θα μπουν στον κώλο τους...

Έριχνε χοντρά κούτσουρα στη γωνιά, κάπου κάπου και καμιά φούχτα χοντρό αλάτι, έφερνε το προσκέφαλό της δίπλα στη φωτιά και δώσ' του φέρ' του να γνέθει στο αδράχτι την ατέλειωτη μάλλινη κλωνά.

— Γιατί, γιαγιά, είσαι θυμωμένη απόψε; ρώτησε με παράπονο η εγγονούλα της, η Κούλα, η αδελφή μου. Κάναμε κάτι που δεν έπρεπε;

— Δε φταίτε εσείς, παιδάκι μου, κούνησε το κεφάλι της

η γιαγιά! Φταίνε οι βιλζιβούλ'δις, οι μαγαρζ' μέν'. Όπου να 'ναι θα 'ρθουν. Είναι οι μέρες τους. Θα 'ρθουν για να μαγαρίσ' νι ούλουν τουν κόσμουν. Είναι, παιδί μου, οι καλ'καντζάρ! Αερικά δαιμονισμένα πλάσματα, είπε η γιαγιά. Έκανε τον σταυρό της κι έφτυσε τρεις φορές στον κόρφο της για να ξορκίσει το κακό. Σαν έρχονται, μπροστά πάει ο αρχηγός τους ο κουτσός, ο γαϊδουροπόδαρος. Τριγύρω του πηδάνε και χορεύουνε αμέτρητοι άλλοι. Είναι τόσοι δα, μια σταλιά, μα είναι διαβολεμένοι. Τρέχουν γυμνοί, φοράνε στα κεφάλια τους κουκούλες από γουρ'νίσιες τρίχες και στα ποδάρια τους, που είναι σαν του τραγιού ή του γαϊδάρου, φοράνε σιδερένια τσαρούχια. Κρατάνε στα χέρια τους αγκλίτσες και έχ' νε νύχια σουβλερά και γυριστά σαν δρεπάνια. Φαφούτηδες, λιγδιάρηδες, με ξέπλεκα μαλλιά, άλλος κουτσός, άλλος κουλός, μη δώσει ο Θεός, πιδάκι μ', κι βρεθούνε στον δρόμο σ'.

— Κι από πού έρχονται, γιαγιά, οι καλ’καντζάρ'; ρώτησε τότε με τρεμάμενη από φόβο φωνή η Κούλα.

Η γιαγιά συνδαύλισε τη φωτιά, έριξε κι άλλο κούτσουρο στη γωνιά, άφησε στο πλάι της το αδράχτι και πήρε στην αγκαλιά της την Κούλα, που κρυβόταν όσο μπορούσε πιο πολύ στην ποδιά της.

— Έρχονται απ' τον Κάτω Κόσμο. Ζούνε εκεί σε σκοτεινές κι αραχνιασμένες σπηλιές και τρώνε φίδια, σαύρες, ποντίκια και γάτες. Εκεί στον Κάτω Κόσμο πριονίζουν με τα δόντια και τα νύχια τους συνέχεια τις τρεις κολόνες που βαστάνε τον Απάνω Κόσμο. Θέλουν να τις γκρεμίσουν και μαζί μ' αυτές να γκρεμιστεί κι ο κόσμος όλος. Τις πελεκάνε όλο τον χρόνο, παρά δώδεκα μέρες. Τότες πια δεν αντέχουν άλλο, τις παρατάνε και βγαίνουν να ξασάνουν στον Πάνω Κόσμο. Κάθονται δώδεκα μέρες, μα σαν ξαναγυρίσουν, οι κολόνες έχουν θρέψει κι αυτοί ξαναρχίζουν πάλι το πελέκημα απ' την αρχή.

— Και τι κάνουν, γιαγιά, αυτές τις δώδεκα μέρες στον Απάνω Κόσμο; ρώτησα τώρα εγώ τη γιαγιά.

— Και τι δεν κάνουν, Γιώργο μου, οι τρισκατάρατοι! Τρυπώνουν στα σπίτια απ' όπου βρούνε! Απ' το μπουχαρί, απ' τις κλειδαρότρυπες, απ' τις χαραμάδες... Σπάζουν τα κιούπια και χύνονται τα κρασιά και τα λάδια. Σπάνε τα σταμνιά και τις βαρέλες και τις ξεβουλώνουν να χυθεί το νερό. Τρώνε τα γουρνόμπατσα κι αφήνουν τα κόκαλα. Μαγαρίζουν τα φαγητά. Κατουράνε και σβήνουν τη φωτιά και σκορπάνε μέσα στο σπίτι στάχτη. Πειράζουνε στον δρόμο όποιον βρούνε και δεν τον παρατάνε, αν δε λαλήσει ο μαύρος πετεινός. Τις νύχτες με φεγγάρι χορεύουν στις βρύσες, στα ξέφωτα και κυρίως στους μύλους. Λερώνουν τ' αλεύρι, ξεσκίζουν τα σακιά και το σκορπάνε στους δρόμους.

— Καλά, γιαγιά, της λέω. Εσύ τους είδες τους καλ’καντάρους;

— Εγώ, πιδάκι μ', δεν τους είδα. Θεός φυλάξοι, είπε η γιαγιά! Σταυροκοπήθηκε κι έφτυσε πάλι τρεις φορές στον κόρφο της. Τους βλέπει συνέχεια στον μύλο ο Ζυγοριτσόθόδωρος. Τους είδε η Σπύραινα που πήγαινε αξημέρωτα στον μύλο, που τρύπωσαν στο σαμάρι και το γαϊδούρι τρόμαξε. Παρά λίγο να τη ρίξει κάτω και να τη σκοτώσει. Τους είδε στη Μαντήλω ο Ξανθαποστόλης, που έβοσκε νύχτα τα γίδια του και τον πήραν' και τον χόρευαν στο μαντρί του, εκεί στον Καλέπα, μέχρι που λάλησε ο πετεινός. Κι έμεινε από τότε ονειροπαρμένος κι όλο γελά κι όλο κουνά τα χέρια του σαν να θέλει να χορέψει!

— Και τι θα κάνουμε τώρα, γιαγιά; τη ρώτησα.

— Έννοια σας, και ξέρω εγώ να τους χορέψω. Με έμαθαν η μάνα μου και η γιαγιά μου, Θεός σχωρέσ' τες. Εσύ, Κούλα, πάρε το αναμμένο κερί κι έλα μαζί μου να κάνουμε με τη φλόγα σταυρούς στα παράθυρα και στις πόρτες,

γιατί οι καταραμένοι φοβούνται τον σταυρό και δεν τολμούν να πλησιάσουν. Εσύ, Γιώργο, πήγαινε στο καλύβι και φέρε χοντρά κούτσουρα για το τζάκι. Φέρε κι αγκάθια για προσάναμμα. Οι καλ’καντζάρ' φοβούνται τη φωτιά. Φέρε και λιβάνι να θυμιατίσουμε το σπίτι.

Αφού είπε αυτά η γιαγιά Βασίλω, πήρε τα λαναράκια της, κάθισε μπροστά στη σκάλα κι άρχισε να λαναρίζει και με δυνατή φωνή να λέει και να ξαναλέει:

*Τράκα τράκα τα λανάρια
Φέρτε μου τρία πουνδάρια
Να τα ρίξω μες στα π'γάδια...*

— Τι είναι αυτά που λες, γιαγιά; τη ρώτησα.

Μα η γιαγιά δεν ήθελε και δεν μπορούσε η ίδια να μας εξηγήσει. Άλλαξε κουβέντα και μας είπε:

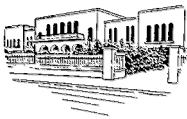
— Οι καλ’καντζάρ', παιδιά μ', έρχονται παραμονή Χριστουγέννων και φεύγουν παραμονή των Φώτων με τον πρώτο αγιασμό που κάνει ο παπάς. Τρέμουνε τη βρεχτούρα του και την αγιαστούρα του. Άμα τον δουν, ξεφωνίζουν τρομαγμένοι:

*Τρέξιτε να τρέξουμι
Κι έρχιτε ου ζουρλόπαπας
Με την αγιαστούρα του
Και με τη βρεχτούρα του...*

Τσακίζουντι κι πάνι ν' αρχίσουν τ' ρουκάνα στις κολόνες, τις τρεις που στηρίζουν τον Απάνω Κόσμο.

Αυτά είπε η γιαγιά Βασίλω και σιώπησε. Πήρε μετά το κόσκινο, το κρέμασε πίσω από την κλειδαρότρυπα, να βλέπει τις τρύπες ο Βερζεβούλης, να κάθεται να τις μετράει, να μπερδεύεται, να ξαναρχίζει να ξαναμετράει και να ξαναχάνει, ώσπου να λαλήσει ο πρώτος πετεινός, να πάρει δρόμο και να χαθεί στο ανάθεμα του Θεού... ☺

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

«Εγώ εφύτευσα, Απολλώς επότισεν, αλλ' ο Θεός ηύξανεν· ώστε ούτε ο φυτεύων εστί τι, ούτε ο ποτίζων, αλλ' ο αυξάνων Θεός. Ο φυτεύων δε και ο ποτίζων εν εισιν· ἐκαστος δε τον ἴδιον μισθόν λήψεται κατά τον ἴδιον κόπον. Θεού γαρ εσμεν συνεργοί· Θεού γεώργιον, Θεού οικοδομή εστε... Ἐκαστος δε βλεπέτω πώς εποικοδομεί· θεμέλιον γαρ ἄλλον ουδείς δύναται θείναι παρά τον κείμενον, ος εστιν Ἰησούς Χριστός. Ει δε τις εποικοδομεί επί τον θεμέλιον τούτον χρυσόν, ἀργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, εκάστου το ἔργον φανερόν γενήσεται... Και εκάστου το ἔργον οποίον εστί το πυρ δοκιμάσει...»

(Α' Κορινθ. 3, 6-13)

Σε αυτή τη σελίδα κάθε μέλος της Ένωσης μπορεί να στέλνει τις συνεργασίες του για δημοσίευση. Εφόσον είναι εφικτό, μπορείτε να στείλετε τα κείμενά σας σε στικάκι υπολογιστή, ή σε CD, ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση mkal8645@gmail.com. Εννοείται βέβαια ότι λόγω στενότητας του χώρου οι επιστολές σας θα πρέπει να έχουν περιορισμένη έκταση (έως 400 λέξεις). Με μεγάλη μας χαρά θα δεχόμαστε υποδείξεις και προτάσεις σας για τη βελτίωση της ύλης και την καλύτερη εξυπηρέτηση των σκοπών της Ένωσής μας.

Ζητούμε συγγνώμη που, λόγω πληθώρας ύλης, δεν μπορέσαμε να δημοσιεύσουμε όλες τις συνεργασίες που στάλθηκαν. Αυτές θα δημοσιευθούν σε επόμενα φύλλα.

Μπορείτε να στέλνετε τις επιστολές σας στο fax 2102819550 ή στην ΤΑΧΥΔΡ. ΘΥΡΙΔΑ 52057, Τ.Κ. 14401. Δωρεές ή συνδρομές αποστέλλονται στον λογαριασμό: ΕΤΕ 151/296112-14 ή στα γραφεία της Ένωσής μας, στη διεύθυνση: Τατοϊον 121, Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 14452.

Ο σεβαστός και πολύ αγαπητός μας συμμαθητής και φίλος, ο πρωτοπρεσβύτερος π. Παναγιώτης Χαλκιάς, μας ανέφερε δύο στιγμιότυπα από τη ζωή του στη Σχολή, όπου πρωταγωνιστής είναι ο ίδιος. Δεν επιθυμεί να δημοσιευτούν «αλλά να τα συζητάμε μεταξύ μας και να γελάμε». Εμείς όμως, που βρήκαμε το ένα από τα δύο αρκετά ενδιαφέρον, το δημοσιεύουμε και ας μας συγχωρήσει ο σεβαστός ιερωμένος.

Σχολικό έτος 1957-1958. Τάξις Ε'.

Μάθημα: Θρησκευτικά. Διδάσκων: ο θεολόγος καθηγητής Κασκαντήρης (δε γνωρίζω αν ζει).

Γενικός Επιθεωρητής: Δαβέτας.

Ο κ. Κασκαντήρης ήταν ένας πολύ κοντός καθηγητής. Δεν καθόταν στην καρέκλα, γιατί τα πόδια του δεν ακουμπούσαν στο πάτωμα, κι αυτό προξενούσε γέλιο. Ήταν όμως «ατσίδας» στο μάθημα και στις απορίες μας απαντούσε σαφέστατα.

Ο Γενικός Επιθεωρητής Δαβέτας ήταν τουλάχιστον διμετρος και είχε έλθει να επιθεωρήσει τους καθηγητές της Σχολής. Στα διαλείμματα ακούγαμε ζωηρές φωνές μέσα από το γραφείο των καθηγητών, που σημαίνει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Επιθεωρητή.

Ήρθε, λοιπόν, ο κ. Δαβέτας να επιθεωρήσει τον κ. Κασκαντήρη στο μάθημα των Θρησκευτικών. Κάθισε σε μια καρέκλα κάτω από την έδρα και ο κ. Κασκαντήρης όρθιος πάνω στην έδρα.

Ο κ. Δαβέτας:

π. Παναγιώτης Χαλκιάς

— Ορίστε, κ. καθηγητά, κάντε το μάθημά σας.

Ο κ. Κασκαντήρης υπέδειξε εμένα να πω το μάθημα της ημέρας από το θρανίο.

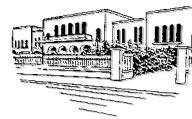
Μόλις τέλειωσα, άλλαξαν θέσεις: ο κ. Δαβέτας στην έδρα και ο κ. Κασκαντήρης στην καρέκλα, κάτω από την έδρα.

Ο κ. Δαβέτας ρωτά:

— Μήπως έκανε κανένα λάθος ο συμμαθητής σας;
Κανείς δε μιλά.

— Είπε μια φράση που είναι πλεονασμός. Είπε «...να υποτάξει υπό το πέλμα...». Έπρεπε να πει «...να τάξει υπό το πέλμα...».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

Σηκώνω το χέρι:

- Κ. Επιθεωρητά, να σας ρωτήσω;
- Ορίστε, παιδί μου.

Και η αφεντιά μου:

- Γιατί η Εκκλησία προσεύχεται λέγοντα «...και υπόταξαι υπό τους πόδας αυτών πάντα εχθρόν και πολέμιον»;

Οι συμμαθητάι μου είχαν βάλει το κεφάλι τους μέσα στις παλάμες τους και κρυφογελούσαν. Ο κ. Κασκαντήρης είχε τόσο πολύ κοκκινίσει, που φοβήθηκα μήπως πάθει τίποτα.

Δαβέτας (κατακόκκινος):

- Ναι, βέβαια, λέγεται κι έτσι, αλλά καλόν είναι να αποφεύγεται.

Και η αφεντιά μου, που δεν το βάζει κάτω:

— Στην προκείμενη περίπτωση ενδείκνυται ο πλεονασμός, γιατί επιτείνει την έννοια. (Απορώ σήμερα με το θράσος μου).

Ο κ. Δαβέτας (ευτυχώς) εσιώπησε.

Την άλλη μέρα είχαμε μαθηματικά με τον μακαριστό Παραδείση, ο οποίος ήταν σοβαρός και λιγόλογος. Πιάσαμε κουβέντα για τον Γενικό Επιθεωρητή. Κάποιος από τους συμμαθητές μου του είπε:

— Ο Χαλκιάς τού απάντησε έτσι... κι έτσι.

Και ο κ. Παραδείσης:

- Καλά του 'καμε!... ☺

Ο συμμαθητής και φίλος Κώστας Σταυρόπουλος, με αφορμή την κοιμηση του σεβαστού π. Θωμά Μπίλιου, μας θύμισε ένα περιστατικό που συνέβη το 1960 στη Σχολή και πρωταγωνιστής ήταν ο ίδιος.

Εκείνη τη χρονιά είχαν επισκεφτεί τη Σχολή αρκετοί παλαιοί απόφοιτοι, οι οποίοι μάλιστα είχαν ιδρύσει τον πρώτο Σύλλογο Αποφοίτων της Σχολής, ο οποίος δεν είχε βρει, τότε, τη δέουσα ανταπόκριση. Στόχος τους ήταν να μας δουν, να μας ενθαρρύνουν και να τονίσουν την ύπαρξη του Συλλόγου. Ο μακαριστός Μητροπολίτης Κορινθίας και η Διεύθυνση της Σχολής τούς υποδέχτηκαν με χαρά και διοργάνωσαν εκδήλωση προς τιμήν τους στην τραπεζαρία. Εκεί κλήθηκαν οι καλύτερες φωνές που διέθετε η Σχολή, ο Θωμάς Μπίλιος και ο Δημήτρης Βίτσιος, να τραγουδήσουν και να ψάλουν. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν χάρισμα από τον Θεό. Όταν άνοιγαν το στόμα τους, σε καθήλωναν στην κυριολεξία. Άκουγες αγγελικές φωνές και μαγευόσουν με την τέχνη τους, παρόλο που ήσαν έφηβοι ακόμα.

Ο Μπίλιος όμως αρνιόταν να συμμετάσχει, λέγοντας ότι είχε πάρει όρκο γι' αυτό, επειδή εκείνη τη χρονιά ο μαθηματικός μας, ο Θεόδωρος Παραδείσης, τον είχε αφήσει μετεξεταστέο. Ο Μπίλιος δεν μπορούσε να το χωνέψει. Μάλιστα, χαριτολογώντας, έλεγε: «Εγώ θα γίνω παπάς.

Τι να τα κάνω τα μαθηματικά; Θα με διευκολύνουν άραγε να μετράω τα πρόσφορα των πιστών;» Παρά τις πιέσεις και τα καλοπιάσματα του Δεσπότη, του Διευθυντή και των καθηγητών, ήταν αμετακίνητος. Η εκδήλωση κινδύνευε να αποτύχει.

Τότε, πέσαμε πάνω του εμείς οι στενότεροι φίλοι και συμμαθητές και με χίλιους τρόπους τον καλούσαμε να... πατήσει τον όρκο του. Στο τέλος λύγισε. Χάρη σ' εμάς. Ανέβηκε πάνω και, συγκινημένος, είπε το πρώτο τραγούδι, το δημοτικό.

«Εγώ στον ήλιο ορκίστηκα
ποτέ μην τραγουδήσω
μονάχα για τους φίλους μου
και για τους εδικούς μου
θα πω τραγούδια θλιβερά...»

Το έλεγε με τόση τέχνη και με τέτοιον τρόπο, που όλοι σχεδόν είχαμε δακρύσει! Στη συνέχεια είπε κι άλλα τραγούδια και, μαζί με τον Βίτσιο, έκαναν τη γιορτή μια από τις ωραιότερες αναμνήσεις μας... Ο Δεσπότης, συγκινημένος κι αυτός, τον επαίνεσε δημόσια...

Τον Σεπτέμβριο, βέβαια, πέρασε το μάθημα και... έσβησε ο θυμός του. ☺

Κώστας Σταυρόπουλος

Από τον παλιό μας συμμαθητή κ. Γιώργο Σερμιέ λάβαμε την ακόλουθη επιστολή:

Αθήνα, 1 Σεπτεμβρίου 2016

Αγαπητοί συμμαθητές,

Με έκπληξη διάβασα το αφιέρωμα του αγαπητού μου Φώτη Γόγολα στο πρόσωπό μουν (αρ. φύλλου 38). Είναι σ' όλους μας γνωστό ότι «πλεονάζει η αγάπη» του προς τους συμμαθητές του. Έτσι μόνο δικαιολογούνται οι υπέρ-

μετροί χαρακτηρισμοί που επεδαψίλευσε στη μετριότητά μουν. Παρά ταύτα, τον ευχαριστώ θερμά για την υπερβολή της αγάπης του, θεωρώντας ότι «...εις την ημέραν του ενταφιασμού μουν τετήρηκεν αυτό» το αφιέρωμα. Τότε συνήθως συγχωρούνται και οι υπερβολές. ☺

Με αγάπη,
Γιώργος Σερμιές

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ

Από το αρχείο του Ενάγγελον Πετράτου

Ποδοσφαιρική ομάδα.

Ομαδική φωτογραφία.

Γυμναστικές επιδείξεις.

Ομαδική φωτογραφία στην ύπαιθρο.

Με την αθλητική στολή
των γυμναστικών επιδείξεων.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ

Από το αρχείο του Φώτη Τζαβέλλα

Εκδρομή στην Ακρόπολη.

Με φόντο τον Κορινθιακό (πίσω απ' τα κάγκελα).

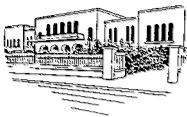
Ποζάροντας με τις εθνικές ενδυμασίες.
Τσολιάς ο Γιάννης Σκιαδαρέσης.

Ποδοσφαιρική ομάδα.

Μέσα στην τάξη.

ΕΝΤΥΠΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

Γιώργου Γιαννακόπουλου: Θρύλοι, φάρσες & πλάκες Κατουλουκαβιτσαίκες

Ο συμμαθητής μας Γιώργος Χρ. Γιαννακόπουλος κυκλοφόρησε πρόσφατα το τέταρτο βιβλίο του με τίτλο Θρύλοι, φάρσες και πλάκες Κατουλουκαβιτσαίκες. Είχαν προηγηθεί τα βιβλία: *H Ζωή, οι παραδόσεις, τα ήθη και έθιμα του χωριού μου, Το Γενί Τζαμί – η μεγάλη εμποροχωπανήγυρις και Εύθυμα και σοβαρά του χωριού μου.*

Στο νέο του βιβλίο περιγράφει τη ζωή στο χωριό του, την Αυγή Ηλείας, και τα μικρά καθημερινά ζητήματα των χωριανών κατά τις δεκαετίες 1950 και 1960.

Πρόκειται για μια περίοδο που τα χωριά ήταν γεμάτα κόσμο και ζωή, υπήρχαν βέβαια λιγοστά υλικά αγαθά και φτώχεια, αλλά δεν έλειπαν η αισιοδοξία και η θετική διάθεση για ένα καλύτερο μέλλον.

Το χωριό υπήρξε για τους κατοίκους του ο μικρόκοσμός τους, ιδιαίτερα δε για τα παιδιά. Μέσα στα όρια του χωριού οι κάτοικοι ένιωθαν ασφάλεια και ένιωθαν πως ανήκαν σε μια μεγάλη οικογένεια. Μέσα σε αυτό το κλίμα, οι θρύλοι, οι φάρσες και οι πλάκες βρίσκονταν σε άνθηση, ενώ τα «πειράγματα» είχαν αλυσιδωτές αντιδράσεις.

Το βιβλίο χωρίζεται σε τρία μέρη. Το πρώτο μέρος αναφέρεται στους Κατουλουκαβιτσαίκους θρύλους. Πρόκειται για έντεκα ιστορίες που διηγούνταν οι μεγαλύτεροι χωριανοί για δαιμονικά, νεράιδες, βρικόλακες, παράξενους ήχους, μουσικές και βουές.

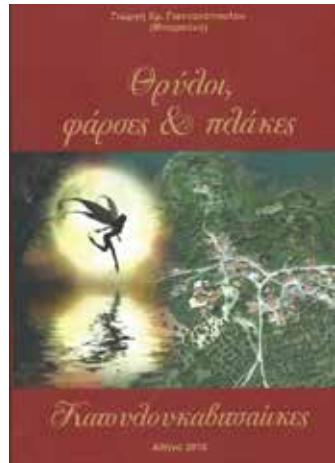
Οι θρύλοι αυτοί μεταφέρονταν από γενιά σε γενιά και πολλά σημεία του χωριού είχαν συνδεθεί άρρηκτα με αυτούς, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι, και ιδίως παιδιά, να φοβούνται να περάσουν από εκεί.

Το δεύτερο μέρος αποδίδει με πολύ εύστοχο τρόπο το κλίμα της φάρσας που επικρατούσε στο χωριό. Φωτίζει τις πτυχές της με χαρακτηριστικά παραδείγματα διατηρώντας τη γλωσσική ιδιαιτερότητα και τους γλωσσικούς κώδικες της εποχής. Σε μια χρονική περίοδο που δεν υπήρχε στο χωριό ούτε σινεμά, ούτε τηλεόραση ούτε άλλοι τρόποι ψυχαγωγίας, οι φάρσες αποτελούσαν βασικό κομμάτι της διασκέδασης των χωριανών.

Τέλος, το βιβλίο κλείνει με το τρίτο και τελευταίο μέρος, το Φωτογραφικό Πανόραμα. Το πλούσιο φωτογραφικό αρχείο που συγκέντρωσε ο συγγραφέας με την πολύτιμη βοήθεια των συγχωριανών του, το οποίο δίνει τη δυνατότητα στον αναγνώστη να ταξιδέψει πίσω στον χρόνο. Η προσφορά του Γιώργη Γιαννακόπουλου στους ανθρώπους της Αυγής, κατά τα λόγια του συγγραφέα της εισαγωγής του βιβλίου Νίκου Τσούλια, είναι μια ευχάριστη όσαση θύμησης και νοσταλγίας, ένα όμορφο ταξίδι σε αλλοτινούς καιρούς.

Πληροφορίες για το βιβλίο: Γιώργης Χρ. Γιαννακόπουλος (Μπαρούνης), τηλ.: 6974880140

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2016, ISBN 978-960-93-5784-5

ΑΙΓΑΙΟ 2016

«Θαύματα» – Ένα βιβλίο για τη δύναμη της πίστης (Εκδόσεις Ουρανός)

Τι είναι τα θαύματα και γιατί τόσοι άνθρωποι πιστεύουν σε αυτά; Τί μας λένε για τον εαυτό μας; Και τι γίνεται με τις εμπειρίες που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε;

Ο Έρικ Μεταξάς αποδεικνύει με συγκλονιστικό τρόπο ότι γίνονται θαύματα. Προσεγγίζει το θέμα με τη σοβαρότητα και τον σεβασμό που του αρμόζει, και παραθέτει από συζητήσεις περί συμβατότητας μεταξύ πίστης και επιστήμης μέχρι και συγκεκριμένα περιστατικά για θαύματα που έχουν αναφερθεί.

Ο Έρικ Μεταξάς γεννήθηκε το 1963 στην Αστόρια της Νέας Υόρκη από Έλληνα πατέρα και Γερμανίδα μητέρα. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Γέιλ. Τα βιβλία του έχουν σκαρφαλώσει στις πρώτες θέσεις της λίστας της *New York Times* και έχουν μεταφραστεί σε πάνω από 20 γλώσσες. Κάθε χρόνο παρακολουθούν τις ομιλίες του δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι στην Αμερική αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο. Είναι ιδρυτής και οικοδεσπότης του *Socrates in the City*, της σειράς συζητήσεων πάνω «στη ζωή, τον

Θεό και άλλα μικρά ζητήματα», στις οποίες έχουν συμμετάσχει γνωστές προσωπικότητες από όλους τους χώρους. Είναι λέκτορας στο King's College της Νέας Υόρκης, όπου διαμένει με τη σύζυγο και την κόρη του. Από τον Απρίλιο του 2015 έχει τη ραδιοφωνική εκπομπή *The Eric Metaxas Show*, η οποία μεταδίδεται καθημερινά για 2 ώρες από το Empire State Building.

Πληροφορίες για το βιβλίο: Συγγραφέας: Eric Metaxas, μτφρ. Σωτήρης Δεσπότης. Πρώτη Έκδοση: Νοέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-960-559-014-7. Ηλεκτρονική ISBN: 978-960-559-015-4. Τιμή: 16,60€

Να τα πούμε;

Χρειαζόμαστε προπόνηση

Άδει ο Κώστας Μπιλίρης

Ελληνίδες, Έλληνες και εν γένει Νεοέλληνες,
αν δεν έχετε τίποτε καλύτερο να κάνετε, γυμνασθείτε.

Η γυμναστική διατηρεί τα νιάτα, έλεγε ένα μήγυνμα παλαιότερα. Φυσικά για όσους τα έχουν. Μερικοί γενιούνται γέροι, πανάθεμά τους. Και περνούν τη γεροντιστική νοοτροπία από το μυαλό και στο σώμα τους.

Η γυμναστική διατηρεί και συντηρεί εκατοντάδες γυμναστήρια και ινστιτούτα για χαλάρωση, κοιλιακούς, βαράκια, μασάζ και σύσφιγξη. Σύσφιγξη μυών και σχέσεων. Και οι γυμναστές κάνουν καλές γνωριμίες.

Γυμναστείτε για να έχετε υγεία, δύναμη και ωραία σώματα. Να σας δουν στη θάλασσα το καλοκαίρι και να πουν: «Το ωραιότερο αφιβίσιο είναι ο άνθρωπος!».

Γυμναστείτε για να μοιάσετε των γενναίων προγόνων μας.

Γυμναστείτε για να λέτε πως έχετε κάτι να κάνετε.

Γυμναστείτε. Η γυμναστική είναι συνδυασμένη με την άθληση. Η άθληση είναι συνδυασμένη με την υγεία. Η υγεία είναι συνδυασμένη με τα φακελάκια. Τί να γίνει; Οι φάκελοι και τα φακελάκια έχουν συνδυαστεί με την ελληνική πραγματικότητα. Λιγόστεψαν στην αλληλογραφία και δεκαπλασιάστηκαν στα νοσοκομεία.

Ο γυμνός και η γυμναστική προέρχονται από την ίδια ρίζα. Οι αρχαίοι μας πρόγονοι γυμνάζονταν γυμνοί. Δηλαδή για να γυμναστούν έπρεπε να γυμνωθούν. Ντιπ για ντιπ τσίτσιδοι! Γι' αυτό και στο αγώνισμα της πάλης απαγορεύονταν οι λαβές κάτω απ' τη μέση.

Το πρόθυμο ξεγύμνωμά τους είναι μια φανερή απόδειξη πως δεν είχαν και περιττά κιλά να κρύψουν.

Η γύμνια πάντως είναι μια ιδιότητα φυλετική, που μας συνοδεύει ανά τους αιώνες. Στην αρχαία Ελλάδα γδύνονταν για να γυμναστούν. Στη νέα Ελλάδα για να κάνουν και τόσα άλλα πράγματα: κολύμπι, επίδειξη εξάσκησης και ηλιοθεραπεία. Αρκετοί Νεοέλληνες, αν δεν είναι ηλιοθεραπευμένοι παντού και ομοιόμορφα, δε νιώθουν σέξι. Πολλές γδύνονται για να βγουν Σταρ Ελλάς ή να κριθούν κατάλληλες για τον ρόλο της πρωταγωνίστριας. Μερικοί γδύνονται χωρίς λόγο. Απλώς και μόνο βγαίνουν απ' τα ρούχα τους. Ή κάνουν γυμνοσαλιαγκισμό! (Η ορολογία δεν πέρασε ακόμη στην τηλεοπτική γλώσσα.)

Να επισημάνω όμως πως αθλητικός όρος είναι και «διαφορά στήθους». Στην αρχαία Ελλάδα τη διαφορά στήθους τη διαμόρφωνε η ελάχιστη προτεραιότητα. Στη νέα

Ελλάδα τη δημιουργεί η δόση της σιλικόνης. Στην αρχαία Ελλάδα το ωραιό στήθος ήταν κατασκευή της φύσης. Στη νέα Ελλάδα είναι συσκευασία των χειρουργών. Κάτι πολύ απλό: σου φουσκώνουν τα μπαλόνια κι αλλάζεις νούμερο σουτιέν!

Ελληνίδες, Έλληνες, αθληθείτε. Ο αθλητισμός είναι διάδρομος που οδηγεί στην ευεξία.

Θα μου πει κάποιος γραμματιζόμενος: ο άθλος και ο άθλιος προέρχονται από την ίδια λεκτική ρίζα. Εμφανίζουν βεβαίως και μια διαφορά. Όποιος αθλείται γίνεται ή λέγεται αθλητής. Όποιος δεν αθλείται καταντάει άθλιος.

Η ιδιότητα του αθλούμενου είναι η αθλοπρέπεια. Του άθλιου, η αθλιότητα. Δε σημαίνει όμως πως η αθλιότητα προέρχεται μόνο από την έλλειψη άθλησης.

Σ' εμάς τους Νεοέλληνες ο άθλος ταυτίζεται με την παλικαριά και το κατόρθωμα. Στους αρχαίους Έλληνες σήμαινε το ανδραγάθημα, γυναικαγάθημα δεν υπήρχε. Τις γυναίκες τότε δεν τις ήθελαν αγαθές. Τις προτιμούσαν αγαθιάρες. Αυτό είναι μια απόδειξη πως οι κυρίες όλες βρίσκονταν εκτός γυμναστικών χώρων. Το γιατί υπάρχει στο αρχαίο λεξιλόγιο το ουσιαστικό «γυμνάς-άδος», που θα πει γυμνή γυναίκα που αθλείται, πρέπει να ρωτήσουμε τον μάντη Κάλχα ή τον γλωσσολόγο Μπαμπινιώτη. Ποιος αρχαίος «γηγεδόβιος» μπορεί να βεβαιώσει ότι υπήρχε;

Υπενθυμίζω μια διαφορά ακόμη. Στην αρχαία Ελλάδα, αυτός που επέβλεπε τη γυμναστική ήταν ο «γυμνασιάρχης». Στη νέα Ελλάδα, γυμνασιάρχης είναι αυτός που δεν κατάφερε να γίνει λυκειάρχης.

Ο αθλητισμός συνδέεται και με τον ηρωισμό. Στην αρχαία Ελλάδα όλοι οι ήρωες ήταν μεγάλοι αθλητές. Για παράδειγμα, ο Ηρακλής πραγματοποίησε δέκα άθλους. Θα το πω κι αλλιώς. Στην αρχαία Ελλάδα, όλοι οι πρωταθλητές ήταν ήρωες. Στη νέα Ελλάδα όλοι οι πρωταθλητές είναι αξιωματικοί κατά ξηράν, αέρα και θάλασσα! Μερικοί βιολεύτηκαν και στα Σώματα Ασφαλείας. Δίκαιο και λογικό. Να στηρίζονται και κάπου, ώστε να μη χρειαστεί σε λίγα χρόνια να πουλήσουν τα μετάλλια τους.

Μεγάλη η επίδραση του αθλητισμού στη γλώσσα μας. Μέχρι και στο θέατρο τους ηθοποιούς που παίζουν πρώτους ρόλους τους λέμε πρωταγωνιστές και όχι πρωτοθεατρίους. Ακόμη και οι μάρτυρες της πίστης μας είναι «οι καλώς αθλήσαντες και στεφανωθέντες».

Μόνο που αυτοί δεν πήραν μετάλλιο. Έφαγαν τσεκούρι!... ☺

Ψυχωφελή Θέματα

Του Σπύρου Μεσσηνιώτη, Θεολόγου-Νομικού

Πέντε μοναδικά πράγματα πρέπει να θυμάται ο άνθρωπος, για να αξιωθεί της βασιλείας των ουρανών (Κλίμαξ Νικοδήμου του Αγιορείτου).

Πρώτον. Να θυμάται την αμαρτία. Να πενθεί, να θρηνεί και να στενάζει καθημερινά, διότι προσέκρουσε και έσφαλε στον Θεό, ο οποίος τόσο πολύ αγάπησε τον άνθρωπο, ώστε για τη σωτηρία του ανέβασε τον Υἱόν του στον Σταυρό.

Δεύτερον. Να θυμάται τον θάνατο και τον φόβο και τον τρόμο που θα δοκιμάσει η ψυχή δικαίων και αμαρτωλών, όταν χωρισθεί από το σώμα και δεν διατρίβει πλέον εδώ στη γη αλλά υπάγει εκεί όπου θα διορισθεί από τον Θεό.

Τρίτον. Να θυμάται την Ανάστασίν του και την φοιβεράν κρίσιν των αμαρτωλών κατά τη Δευτέρα Παρουσία, όπου όλοι, ζώντες και κεκοιμημένοι, θα παρασταθούν ενώπιον του Κριτού για την απολαβή των πεπραγμένων της ζωής τους.

Τέταρτον. Να θυμάται το άσβεστον πυρ της Κολάσεως, τον τριγμόν και τον βρυγμόν των οδόντων και τα ατελείωτα βασανιστήρια της γεέννης που θα προκαλούν οι φοιβεροί, σκοτεινοί και ασυμπαθείς άγγελοι (οι δαίμονες)...

Πέμπτον. Να θυμάται την αιωνιότητα της μακαρίας δόξης και απολαύσεως των δικαίων, την χαράν, την ήδονήν, την ευφροσύνην, το κέρδος, την τρυφήν και την ωφέλειαν. Χαίρεται εκεί και αγάλλεται η ψυχή, διότι τα αγαθά αυτά δεν έχουν τέλος, ούτε νους μπορεί να τα καταλάβει ούτε λόγος μπορεί να παραστήσει την μυριομακαριότητα του Παραδείσου.

Αυτά λοιπόν τα πράγματα πρέπει να θυμάται ο άνθρωπος, ώστε να εργάζεται τις εντολές του Κυρίου, να απέχει από την αμαρτία, να λυτρωθεί από την Κόλαση και να αξιωθεί της βασιλείας των ουρανών. ☺

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ

Γ' Τάξη Εκκλησιαστικής Σχολής, 1959
(αρχείο M. Μαρινού).

Στην τραπεζαρία της Σχολής (1957-58)
(αρχείο M. Μαρινού).

«Μετά την αμαρτία». Το κατσούφικο ύφος δείχνει πολλά.
Τι να συμβαίνει όμως; (αρχείο M. Μαρινού).

Εκδρομή σε Τήνο, Πάρο, Νάξο, Πάτμο, Κω, Ρόδο
με το πλοίο του Πολεμικού Ναυτικού «Μαχητής» (Ιούνιος
1961) (αρχείο M. Μαρινού).

ΤΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Άρθρο 9ο

9.1 Κατά τη Γ.Σ. μόνο επτά (7) σταυροί προτίμησης μπορούν να τεθούν για κάθε κατηγορία εκλεγομένων (τακτικών μελών, αναπληρωματικών κ.λπ.).

9.2 Η θητεία των εκλεγέντων μελών του Δ.Σ. είναι τριετής. Αρχίζει από την ημέρα εκλογής τους και λήγει την τελευταία ημέρα του μηνός Φεβρουαρίου του τρίτου έτους από την έναρξη της θητείας τους.

Άρθρο 17ο

17.1 Η Τακτική Γενική Συνέλευση συνέρχεται μία φορά τον χρόνο, ημέρα Σάββατο ή Κυριακή, μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου του επόμενου έτους από αυτό στο οποίο αναφέρεται ο Απολογισμός, κατόπιν έγγραφης πρόσκλησης του Δ.Σ., στην οποία πρέπει να αναγράφονται τα προς συζήτηση θέματα. Εκτάκτως η Γ.Σ. συνέρχεται κατόπιν αποφάσεως του Δ.Σ., η οποία λαμβάνεται με πλειοψηφία των 2/3 των μελών αυτού ή εφόσον ζητήσει τη σύγκλησή της το 1/5 τουλάχιστον των ταμειακώς ενήμερων μελών με σχετική αίτηση προς το Δ.Σ.

Άρθρο 17.3

Η Γ.Σ. βρίσκεται σε απαρτία όταν παρίσταται τουλάχιστον το 1/4 των ταμειακώς ενήμερων μελών και αποφασίζει με απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων. Σε περίπτωση μη επίτευξης απαρτίας, συγκαλείται νέα Γ.Σ. με πρόσκληση των μελών, αφού παρέλθουν τουλάχιστον 15 ημέρες, στον ίδιο τόπο και χρόνο και με τα ίδια θέματα ημερήσιας διάταξης με την προηγούμενη Γ.Σ. Η νέα Γ.Σ. θεωρείται ότι εγκύρως συνεδριάζει, ανεξαρτήτως του αριθμού των παρισταμένων μελών...

Άρθρο 20ό

Κάθε τρία χρόνια και πριν λήξει η θητεία του Δ.Σ. διενεργούνται ενώπιον τριμελούς Εφορευτικής Επιτροπής, με μυστική ψηφοφορία, εκλογές για την ανάδειξη των μελών του Δ.Σ. και της Ελεγκτικής Επιτροπής. Η Εφορευτική Επιτροπή εκλέγεται από τη Γ.Σ. και εκλέγει μεταξύ των μελών της τον πρόεδρο και τον γραμματέα της.

20.1 Δικαίωμα εκλέγειν και εκλέγεσθαι έχουν όλα τα τακτικά μέλη, εφόσον:

- είναι Έλληνες πολίτες.
- είναι ταμειακώς ενήμερα (η ταμειακή τακτοποίηση μπορεί να γίνει και την ημέρα της ψηφοφορίας).
- έχουν συμπληρώσει το 180 έτος της ηλικίας τους

(για το δικαίωμα του εκλέγειν) και το 21ο έτος (για το δικαίωμα του εκλέγεσθαι).

20.2 Κάθε υποψήφιος για μέλος είτε του Δ.Σ., είτε της Ελ.Ε. υποχρεούται να υποβάλει τη σχετική αίτηση τριάντα (30) πλήρεις ημέρες πριν από την ημέρα διενέργειας των εκλογών, κατόπιν προηγούμενης γνωστοποίησης εκ μέρους του Δ.Σ.

20.3 Σε περίπτωση μη υποβολής υποψηφιοτήτων ή υποβολής λιγότερων, οι ψηφοφόροι μπορούν να αναγράψουν στο ψηφοδέλτιο αυτούς που κατά την κρίση τους είναι ικανοί να αναλάβουν αξιώματα του Δ.Σ., και της Ελ.Ε., χωρίς όμως να ξεπερνούν τον αριθμό των μελών του οργάνου για το οποίο ψηφίζουν.

20.4 Θεωρούνται ότι έχουν εκλεγεί όσοι λάβουν τις περισσότερες ψήφους, ενώ σε περίπτωση ισοψηφίας γίνεται κλήρωση από την Εφορευτική Επιτροπή. Ειδικότερα, από τους υποψηφίους θεωρούνται εκλεγέντες ως τακτικά μέλη του Δ.Σ. και της Ελ.Ε. οι εννέα και οι τρεις αντίστοιχα πρώτοι (κατά σειρά αριθμού ψήφων).

20.5 Στις εκλογές λαμβάνουν μέρος όλα τα ταμειακώς ενήμερα μέλη. Από τους μεν παρόντες, κάθε ψηφοφόρος προσέρχεται και λαμβάνει από την Εφορευτική Επιτροπή φάκελο που περιέχει τη σφραγίδα του Σωματείου και το ψηφοδέλτιο στο οποίο αναγράφονται πρώτα οι υποψήφιοι του Δ.Σ. και μετά αυτοί της Ελεγκτικής Επιτροπής. Οι δε απόντες αποστέλλουν με απόδειξη στον γενικό γραμματέα του Δ.Σ. μέχρι την προηγουμένη των εκλογών ψηφοδέλτιο (που δε φέρει καμιά σημείωση ή άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα), που εσωκλείουν σε μικρό λευκό φάκελο κι αυτόν με τη σειρά του σε άλλο μεγαλύτερο φάκελο, στον οποίο αναγράφεται, εκτός από τη διεύθυνση του παραλήπτη γενικού γραμματέα, το ονοματεπώνυμο και η διεύθυνση του αποστολέα καθώς και η ένδειξη «ψηφοδέλτιο».

20.6 Ο γραμματέας της Εφορευτικής Επιτροπής καταχωρίζει τα ονόματα όλων των ψηφοφόρων (παρόντων και ψηφισάντων ή απόντων και δι' επιστολής ψηφισάντων), σε σχετικό πρωτόκολλο ψηφοφορίας κατά τη σειρά της αποσφράγισης των φακέλων και υπό την προϋπόθεση ότι είναι ταμειακώς ενήμεροι. Διαφορετικά καταχωρίζονται σε ιδιαίτερο πρακτικό της Εφορευτικής Επιτροπής «μη ταμειακώς ενήμερων μελών», ενώ η ψήφος τους δε λαμβάνεται υπόψη. ☺

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Toν Δημ. Λ. Δρίτσα, Δρος Θεολογίας

Οπως υπάρχει παρεξηγημένος χριστιανισμός, έτσι υπάρχει και παρεξηγημένος χριστιανός. Στην πρώτη περίπτωση τα αίτια είναι άγνωστα (άγνοια, αμφισβήτηση, ιδεολογική αντίθεση, σκοπιμότητα κ.ά.). Πολλοί έχουν τη λανθασμένη εντύπωση ότι ο χριστιανός είναι ένας άνθρωπος αποκομμένος από τη σύγχρονη πραγματικότητα. Ότι ζει και κινείται σ' έναν κόσμο που ο ίδιος έχει πλάσει με τα δικά του «υλικά».

Άλλοι τον θεωρούν προσωποποίηση του συντηρητισμού και της προσκόλλησης σ' ένα απρόσωπο παρελθόν. Ποια είναι όμως η αλήθεια;

Θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε συνοπτικά την αληθινή προσωπογραφία του χριστιανού με βάση ένα υπέροχο κείμενο, που θεωρείται διαμάντι της απολογητικής γραμματείας (3ος αι. μ.Χ.). Πρόκειται για την Προς Διόγγητον Επιστολή, της οποίας το περιεχόμενο έχει διαχρονική αξία. Σχετικά με το θέμα μας γράφει: «Χριστιανοί γαρ ούτε γη, ούτε φωνή, ούτε έθεσιν διακεκριμένοι των λοιπών εισιν ανθρώπων. Ούτε γαρ που πόλεις ιδίας κατοικούσιν, ούτε διαλέκτω τινι παρηλλαγμένη χρώνται». Οι χριστιανοί, δηλαδή, δε διαφέρουν από τους άλλους ανθρώπους ούτε στην επίγεια πατρίδα, ούτε στην ομιλία, ούτε στα έθιμα. Επίσης δεν κατοικούν σε ιδιαίτερες πόλεις, ούτε χρησιμοποιούν κάποια διαφορετική γλώσσα.

Από τα παραπάνω συνάγεται ότι και ο χριστιανός της εποχής μας είναι φυσιολογικά και ομαλά ενταγμένος σε μια συγκεκριμένη κοινωνία προσώπων. Αυτό έχει ως συνέπεια να θεωρεί τον εαυτό του μια ψυχοβιολογική οντότητα με θεία καταγωγή και θείο προορισμό. Οι χριστιανοί «μετέχουν σι πάντων ως πολίται». Ως μέλη μιας ευνομούμενης πολιτείας συμμετέχουν σε όλες τις εκδηλώσεις της κοινωνικής ζωής μέσα στα όρια της νομιμότητας και

της ευπρέπειας. Ως πολίτες ενδιαφέρονται για τα κοινά, και ανάλογα με την κοινωνική και επαγγελματική τους κατάσταση, συμβάλλουν στη θετική τους αντιμετώπιση.

«Ἐν σαρκὶ τυγχάνουσιν, ἀλλ’ οὐ κατὰ σάρκα ζῶσιν. Ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἀλλ’ ἐν οὐρανῷ πολιτεύοντα». Οι χριστιανοί θεωρούν το σώμα τους το βιολογικό υπόστρωμα της ύπαρξής τους. Αποδέχονται την παύλεια ρήση «ὅτι το σώμα υμών ναός του εν υψίν Αγίου πνεύματός εστιν... δοξάσατε δὴ τὸν Θεόν εν τῷ σώματι υμών καὶ εν τῷ πνεύματι υμών, ἀτινα εστὶ τοῦ Θεού» (Α' Κορ. 6, 19-20). Σε άλλη Επιστολή του ο Απ. Παύλος μάς προτρέπει: «Ἄρα οὖν, αδελφοί, οφειλέται εσμέν ου τῇ σαρκὶ του κατά σάρκα ζῆν· εἰ γαρ κατά σάρκα ζήτε, μέλλετε αποθνήσκειν· εἰ δὲ πνεύματι τας πράξεις του σώματος θανατούτε, ζήσεσθε». (Ρωμ. 8, 12-13).

Εξάλλου, οι χριστιανοί πιστεύουν στην ποιοτική ανωτερότητα της μελλούσης ζωής: «Ημών γαρ το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει» (Φιλιπ. 3, 20).

«Πείθονται τοις ορισμένοις και τοις ιδίοις βίοις νικώσι τους νόμους». Οι χριστιανοί υπακούονταν στους νόμους της πολιτείας. Σε περίπτωση όμως που αυτοί είναι αντίθετοι με τον νόμο του ευαγγελίου, εφαρμόζουν την αποστολική εντολή: «πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις» (Πρ. Αποκ. 5,29). «Αγαπάσι πάντας» σύμφωνα με την εντολή του Χριστού «αγαπάτε αλλήλους» (Ιωάν. 13, 34). «Απλώς δ' ειπείν, ὅπερ εστίν εν σώματι ψυχή, τούτ' εισίν οι εν κόσμῳ χριστιανοί». Η φράση αυτή μας παραπέμπει στους λόγους του Χριστού: «Υμείς εστε το ἀλας της γης... υμείς εστε το φως του κόσμου» (Ματθ. 5, 13-14).

Ο αληθινός χριστιανός είναι πιστός, ταπεινόφρων, νηφάλιος, έντιμος, ευσυνείδητος, κοινωνικός, δημιουργικός, φιλάνθρωπος, εύχαρις, ειρηνόφιλος και ειρηνοποιός. ☺

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017
ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ Δ.Σ. ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ.
ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΕΙ ΚΑΝΕΙΣ.